

தமிழர் நேசன்

(தமிழர் கல்விச் சங்கத்துப் பத்திரிகை)

தொட்டனைத் தூறு மணற்கேணி மாந்தர்க்குக்

கற்றனைத் தூறும் அறிவு--திருக்குறள்.

தொகுதி VII.

ருதிரோத்காரி ஸ்ரீ தைமீர்

பகுதி 10

பால் ஆடை

Milk Crust

ஸ்ரீமான் P. N. அப்புஸ்வாமி B. A., B. L., எழுதியது.

புரவின் பாலைக் காய்ச்சி ஆற வைத்தால் அதன் மேல் புறத்தில்மெல்லிய ஆடை படிவதை நாம் எல்லாரும் பார்த்திருக்கிறோம். இதைப் பால் ஆடை அல்லது பால் எடு என்று சொல்லுவது வழக்கம்.

இந்தப் பாலாடை சிறுருக்குப் பிடிப்பதில்லை. அவர் காய்ச்சிய பாலைச் சாப்பிடும்போது இது வாயில் அகப்பட்டால் துப்பிவிடுகின்றனர். வேறு சிலர் காபி, உ முதலிய பாணிகளில் பாலைக் கலக்கும்போது வெகு ஜாக்கிரதை யாக இதை ஊதி ஒதுக்கிவிடுகின்றனர். காபி, உ முதலிய பாணிகளில் இது கலந்து சுவைவதில்லை; வேறாகச் சிறு

தீவுகள்போல' அப்பான்ங்களின் மீது: இது, மிதக்கும். அப்படி மிதப்பது சிலர் கண்களுக்கு அவ்வளவு அழகாகத் தோற்றவில்லை போலும்.

ஆகவே சிலர் நாவைக் கொண்டும், சிலர் கண்ணைக் கொண்டும், இதைச் சேர்க்காது ஒதுக்க நேரிடுகிறது.

உண்மையில் இந்த ஆடை மிகவும் உபயோகமுள்ள ஒரு பொருள். இதை எக்காரணத்தாலும் உட்கொள்ளாது விலக்குவது முற்றிலும் தவறாகும். இதற்கு ஒரு விதமான அருவருப்பான ருசியும் கிடையாது. ஆகையால் இதை ஒதுக்கவேண்டிய மெய்க் காரணம் ஒன்றுமே இல்லை.

ஆடையாகப் பாவின் மீது படியும் பொருளானது 'புரோடென்' என்ற சத்துப்பொருள் இனத்தைச் சேர்ந்தது. இந்த இனத்தையே 'ஆல்புமின்' என்றும் சொல்லுவதுண்டு. இந்தப் பொருளுக்கு 'லாக்ட் ஆல்புமின்'—அதாவது பால் சத்துப்பொருள்—என்று பெயர். இது கறந்த பாவில் கரைந்து பாலோடு பாலாய் இருந்தபோதிலும், கொதிக்கவைத்ததும் கட்டியாகும் குணத்தை உடைய படியால், பாலைக் காப்ப்ச்சியதும் இது கட்டியாகி ஒன்று சேர்ந்து ஆடைபோலப் பாவின் மேல் மிதக்கிறது.

பாவில் இதைத் தவிர வேறு சத்துப் பொருள்களும் இருக்கின்றன. மேலும் பாவில் உள்ள மற்ற சத்துப் பொருள்களைப் போல இதன் அளவு அவ்வளவு அதிகமுமில்லை. ஆயினும் இதற்கு ஒரு மேன்மைக் குணம் உண்டு. சத்துப் பொருள்கள் தாம் உயிருக்கு நிலை. அவையின்றி உயிர் தங்காது. ஆகையால் அவை உயிருக்கும் உடல் வளர்ச்சிக்கும் இன்றியமையாச் சாதனங்களாகும்.

சாதாரணமாக மாப்பொருள்களையும் கொழுப்புப் பொருள்களையும் ஜீரணிப்பதை விட சத்துப்பொருள்களை

ஜீரணிப்பது சற்று கடினமென்றே சொல்லலாம். அதனால் தூர்ப்பலமாயிருப்போருக்கும், நோயுற்றிருப்போருக்கும், குழந்தைகளுக்கும் இந்த வகையான அவசிய ஆகாரத்தை ஜீரணிப்பது கொஞ்சம் கஷ்டமாகவே இருக்கும். ஆனால் இந்த 'லாக்ட் ஆல்புமின்' என்னும் சத்துப் பொருளானது குழந்தைகளால் கூட எளிதில் ஜீரணிக்கக் கூடியது. இதுதான் இதன் விசேஷ குணம்.

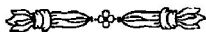
எலுமிச்சம் பழச்சாறு, புளித்த மோர் போன்ற அகிசு கப்புளிப்புப் பொருளைப் பாலில் விட்டுக் கலந்தால், பாலானது ஒரே அளவாய்க் கட்டியாகாது மேலேமாதிரும் அதிகக்கட்டியான தயிரும், அடியில் சுண்ணாம்பு ஜலம் போன்ற நீருமாக உறைவதை நாம் பார்த்திருக்கிறோம். இதைத்தான் "குடையும் தண்ணீருமாக உறைந்திருக்கிறது" என்று சொல்லுகிறோம். இப்படிப் பால் உறையும் போது எளிதில் ஜீரணமாகாத சத்துப்பொருள்களெல்லாம் தயிரின் கட்டியான பாகத்தில் காணப்படுகின்றன. எளிதில் ஜீரணமாகி மிக்க பயன் தரக்கூடிய 'லாக்ட் ஆல்புமி'னே வென்றால் நீர் போலத் தயிர்த் தண்ணீரில் கரைந்து காணப்படுகிறது. இதையே வே (Whey) என்று ஆங்கிலத்தில் சொல்வது. வேறொருவித ஆகாரத்தையும்—தாய்ப்பாலைக் கூட—ஜரிக்க முடியாத குழந்தைகளுக்கும், நோய்ப்பிடித்த பிணியாளர்க்குமே இந்த லாக்ட் ஆல்புமினை யுடைய தயிர்த் தண்ணீரானது ஆகாரமாகக் கொடுக்கப்படுகிறது.

ஆகையால் பால் ஆடையை ஒதுக்கிக் தள்ளாது உட்கொள்ளுவது தான் அறிஞர் பின்பற்ற வேண்டிய முறை.

இந்துக்களின் கல்வி அபிவிருத்தி

Hindu Education & Culture

[இந்த வருஷம் ஜனவரிமாதம் 19-ம் தேதி சனிக்கிழமை யன்று இந்துசர்வக்லாசலையின் பரிசளிப்புஸமாமும் காசியில் கூடியபொழுது, அந்த யூனிவர்ஸிட்டியின் அக்யக்ஷரான பரேடா மஹராஜா ஸர், ஸயாஜிராவ் கேய்க்வாரீ, ஜி.ஸி. எஸ்.ஐ; ஜி.ஸி. ஐ. இ; அவர்கள் செய்த உபந்நியாஸத்தின் ஸாராம்சத்தை, ஸ்ரீமான் அ. மாதவையர் தொகுத்தெழுதியது.]

சூருகுலவாச சர்வக்லாசாலே :—இந்தக் கல்விக்ஷேத்ரத்தில் சூருகுலவாசிகளான மாணவருக்கே கல்விபுகட்டப் படுமென்றும், சாதிமத பேதமன்னியில் எல்லோர்க்கும் இக்கலாசாலே பொதுவானதென்றும், இந்துமதத்தினால் போதனைக்கும் தேர்ச்சிப் பரீக்ஷைக்கும் இதில் விசேஷ ஏற்பாடு செய்யப்படுமென்றும், இக்கலாசாலையை ஸ்தாபித்த சட்டத்தில் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. 'சூருகுல வாஸவித்தியா போதனை' என்னும் மேல்நோக்கத்தை வற்புறுத்துவதில் எனக்கு அதிக சந்தேகமும்; ஏனெனில் அத்தன்மையான வித்யாபோதனையே நமது பண்டைக் கால வழக்கத்துக்கும் அப்பியாசத்துக்கும் ஒத்ததாகும். கிறிஸ்துபிறக்குமுன் ஏழாவது நூற்றாண்டிலே, தக்ஷசீலத்தில் கியாக்ஷிபெற்றோங்கிய சர்வக்லாசாலையிலே, இம்மாபெரு நாட்டின் எல்லாப் பாகங்களிலுமிருந்து வந்துகூடிய அரசினங்குமரர், பிராமணர், இதர சாதியினராகிய வித்தியார்த்திகள் பலர், சாதிமதபேதமின்றி, தத்தம் குருமா

ரின் அடிக்கீழிருந்து எல்லாவித அறிவையும் ஈட்டிவந்தனர். மகததேச ராஜதானி வாசியான ஜீவகன் என்னும் ஓர் அநாதை, தக்சசீலத்துக் கலாசாலையை அடைந்து கல்விபயின்று, மருத்துவத்திலும் ரணவைத்தியத்திலும் மஹாநிபுணனாகி, அந்நாட்டு வேந்தன் பிம்பிசாரானது ராஜவைத்தியனாக விளங்கினான். மானூரூண்டு கருங்குப் பின்னர், அசோக மகாசக்கரவர்த்தி ஆண்ட காலத்திலே, இப்போது பாட்நா எனப்படும் பாடலிபுர நகரத்திலே, குருகுலவாச சர்வகலாசாலையொன்று தழைத்தோங்கியது. அதற்கு நெடுநாளானக்குப் பின்பு, கி. பி. ஏழாவது நூற்றாண்டிலே, நாவந்த நகரத்திலே ஒரு சர்வகலாசாலை பிரபலமாயிருந்தது. ஹியூன் திசாங் என்ற பேர்போன சீனதேசத்துப் பிரயாணிகர் அதன் கிபாதியைச் செவியுற்று, அவ்விடம் சென்று, பௌத்தசமய நூல்களையும் வைதிக சாஸ்திர நூல்களையும் பயின்றுகொண்டார். புராதனமான அந்தக் காலங்களிலே நம்முடைய சர்வகலாசாலைகளெல்லாம் குருகுலவாஸஸமாஜங்களாகவே விளங்கின : சாதிரிமத பேதமின்றி விரும்பினோர்க்கெல்லாம் இந்துமதத்தவங்களைப் போதித்துவந்தன. அதன் பின்பு, புராணங்கள் தலைப்பட்ட காலமாகிய கி. பி. எட்டாவது நூற்றாண்டில்தான், இவ்வழக்கம் மாறி, வித்யாபோதனையில் சாதிரிமதபேதங்கள் அனுஷ்டிக்கப்படலாயின. இம்மாறுபாடே நமதுகல்விப் பயிற்சிக்கும் தேசிய ஒற்றுமை உணர்ச்சிக்கும் பிரதிகூலமான தடைகளுக்கு மூலமென்பது திண்ணம். கடைப்பட்டகாலத்தில், வங்காளத்திலே நவதீபத்திலும், இங்கே காசிபிலும் சர்வகலாசாலைகள் தழைத்தோங்கின வெண்ணும், அவற்றில், பிராமண வித்தியார்த்திகளுக்கு மட்டுமே கல்வி கற்பிக்கப்பட்டதேயன்றி, மற்றெந்தச்சாஸ்திர மாணவருக்கும் இடமில்லை. இந்தக்காலத்திலே நாமுற்றிருக்கும் தாழ்ச்சிக்கும்

வீழ்ச்சிக்கும், இவ்வாறு, கல்வியுரிமையை வெகுசிரான ஒருசாதியருக்கே உடைமையாக்கி, மிகப்பலான மற்றெல்லோர்க்கும் மறுத்துவிட்டதே முக்கியகாரணமென்பது தெற்றெனப்புலப்படும். அதனால், நமது கல்விப்பயிற்சியைக் குறிப்பான சினர்க்கே, ஒருவகுப்பினர்க்கே, புகட்டும் பெருந்தவற்றை இனிமேலும் செய்யாது நாம் சாக்கிரதையாயிருப்போமாக; தகஷீலத்திலும் நாளந்த நகரத்திலும் நமது முன்னோர்கள் செய்தது போலவே, காசியில் இப்பொழுது விளங்கும் இந்தச் சர்வகலாசாலையின் வாயில் களை, நாம் சாதிமதபேதமின்றி எல்லோர்க்கும் பொதுவாய்த்திறந்து வைப்போமாக; எல்லோருமே தாராளமாய் உள்ளே வந்து தங்குதடையின்றி வித்யாமிர்த்ததை வாரிப்புசித்து மகிழ்வாமாக. அப்பொழுது தான், இந்து சமூகத்தார் அனைவரும் பரஸ்பர அன்பும் அந்நியோந்நியமும் பொருந்திய சகோதரரே என்று நாம் பெருமிதம் கொள்ளலாகும்; நம்முடைய புராதன்மான புனிதமான வேத சாஸ்திரங்களை ஆராப்ந்து, தமது அறிவை விசாலப்படுத்தி, அஞ்ஞானைருளைப் போக்கும் பேரொளியைப் பெறுதற் பொருட்டாகும் முயற்சிகளைத்தையும், உண்மையுடன் ஆதரிப்பவராகுவோம்.

நமது பழைய நிலைமையைப் பற்றிய பெருமை :—இதுக்களாகிய நாம், நமது பூர்விக பிரக்யாதியை நினைந்து கர்வம் கொள்வது தக்கதேயாகும். ஐரோப்பாவிற்குப் பெரும்பாகம் மிருகத்தனமான அஞ்ஞான இருளிலே மூழ்கி உழன்று கொண்டிருந்த பண்டைக்காலத்திலே, நமது முன்னோர்கள் நாகரிகம் தழைத்தோங்கி விளங்கியது, கேவலம் உண்மையே அன்றோ? நமது வேதங்களிலும் பிரமானங்களிலும் உபநிஷத்துக்களிலும் ஸுத்திரகிரந்தங்களிலும் விவரிக்கப்பட்டுள்ள ஜனசமூக நிலைமையைக்

கவனித்தால், அந்தக் காலத்திலேயே சட்ட திட்டங்களும், வரையறையான ஒழுங்குகளும், விதிவிலக்குக்களும், நாகரிகப்பயிற்சியும் முதிர்ந்து நடைபெற்றன என்பதுவும்; தங்கள் குடிகளின் நன்மை ஒன்றையே நாடிய அரசர், அதற்குப் பகாரமான கட்டளைகளையே பிறப்பிக்க, அவற்றை இனிது பயன்பட நிறைவேற்ற முயன்ற மந்திர சிரோமணிகள் பலர் விளங்கினர் என்பதுவும்; அறிவொளியால் சோபித்த அரசவைகளில் மேலான கலாவிருத்திக்காகக் கவிவாணவரும் தத்துவஞானிகளும் தம்மாவியன்றமட்டும் பாடுபட்டு வந்தன ரென்பதுவும், ரண்குடொரியவரும். புராதன இந்துமதத்தால் ஸ்தாபிக்கப்பட்ட சக்ராதிபத்யங்கள் எத்துணை பராக்கரமத்தேர்டு விளங்கின! அந்தோ! எத்துணை ஈனஸ்திதியில் அவைகள் வீழலாயின! சோதிமயமான நமது பண்டை நாகரிகத்தைப் பற்றி நாம் பெருமை பேசும்பொழுது, அதனின்றும் வீழ்ந்து இப்பொழுது நாம் உற்றிருக்கும் வெட்கக்கீகடான தாழ்ச்சிக்கு மூலகாரணமான வித்தும், அந்தப் புராதன நாகரிகத்தில் தானே அமைந்திருந்திருக்கவேண்டு மென்பதை நாம் மறக்கலாகாது.

நமது தற்காலக் குறைகள் :—நம்முடைய பண்டைப் பெருமையையும் சிறப்பையும் பற்றிய புகழுரைகளையும், அக்கால நாகரிகத்துக்கேற்ப நாம் ஒழுகாததே இக்காலத்து நம் தாழ்ச்சிக்குக் காரணம் என்னும் அபிப்பிராயத்தையும், சருவதா நம் காதுகளில் முழக்கிக் கொண்டிருப்பவர்களையே இந்துக்களாகிய நாம் பின்பற்றி ஒழுகுவது, பெறுந்தவறு என்பதற் சந்தேகமில்லை. வீண் பெருமையையும் போலி அபிப்பிராயங்களையும் கைவிட்டு, உள்ளதை உள்ளவாறுணர்ந்து, மதிமயக்கொழிந்து, நமது குற்றங்குறைகளை நன்குணர்ந்து, கள்ளம் காவின்றி நாம்

ஒழுக்கக்கடவோம். அந்தியர் படையெடுத்து வந்து நம்மைத் தாக்கிக் கீழ்ப்படுத்திய பொழுது அவர்களை எதிர்த்துப் போராடி நம்தாய் நாட்டின் சுதந்தரத்தை நாம் காக்க மாட்டாமற் போன பணினமும் புத்திக்குறையும் நம்முடைய புராதன நாகரிகத்தினடியாகப் பிறந்தவைகளே எனின், அந்த நாகரிகம் சம்பூர்ணமானதன்று, குற்றமுள்ளது, என்று கூறுவதற்கு என்னதடை? பழம்புகழைப் பற்றியே தியானித்துக் கொண்டிருக்கும் யோசனாசமாதி நிலையை விட்டு, இந்துமதம் விழித்தெழுந்து, தற்காலத்து நமக்குள்ள இடையூறுகளை நீக்கி நாம் மேற்செல்லுதற்கு வேண்டிய முயற்சிகளில் பிரவர்த்திக்கட்டும். இறந்த கால நாகரிகநிலைமையை ஊக்கத்தோடும் பரபரப்போடும் ஆராய்ந்து, அதனால் நாம் தெரிந்து கொள்ளக்கூடிய இரகசியங்களையும் மர்மங்களையும் நாம் தெரிந்து கொள்வோமாக; ஆயின், வருங்கால முன்னேற்றத்துக்கு வேண்டிய பிரயத்தனங்களிலும் அவற்றினும் அதி தீவிரமான ஊக்கத்தோடும் பரபரப்போடும் நாம் உழைக்கக்கடவோமன்றோ? இறந்தகாலத்தைப் போலவே வருங்காலத்து மேம்பாட்டுக்கும் நம்முடைய சர்வகலாசாலை மூலகாரணமாயிருந்து நம்மைத் தூண்டவேண்டுமென்பதே என்பேரவாவாக இருக்கின்றது.

நோக்க விசாலத்தின் அவசியம்:—மனோவிசாரங்களிலும் கருத்துக்களிலும் பெரும்போக்கும் விசாலமும் ஒள்தாரியமுயில்லாது ஒடுங்கிச் சுருங்கிய அற்புத்தியும் நோக்கமுமே, தவறுகளிலெல்லாம் மிக்ககேட்டை விளைக்கவல்ல பெருந்தவறாகும்; அதுவே மனோவிருத்தியையே மூச்சைப்பிடித்துக் கொண்டு, பிரத்தியேகமான ஆத்மவிருத்தியை முடிவில் அழித்து விடும். இந்த நமது சர்வகலாசாலை அத்தவற்றை ஜாக்கிரதை

யுடன் நீங்குமென்று நான் நம்புகிறேன். எனது பிரயாணங்களில், சீன தேசத்திலும் ஐபான் தேசத்திலும் பெளத்தமதவினாவான சிறந்த நாகரிகப் பயிற்ச்சியை நான் கவனித்திருக்கிறேன். அதிசிலாக்கியமான அந்த பெளத்தமதம் இந்தியாவில் பிறந்ததே; பலநூற்றாண்டுகளாக நமது தாய்நாடுக்கும் பரவித்தழைத்ததே; அப்படியிருந்தும், இப்பொழுது, அதன் ஜனபூமியில் வாழும் நமக்கு, அதைப்பற்றி அதிகம் தெரியாமலிருப்பது ஆச்சரியமே. அதிதூரத்திலுள்ள பிறநாடுகளை உயிர்ப்பித்து வளர்க்கும் ஓர்சத்தியாக, இந்தியாவிலிருந்து பெளத்தசமயம் சென்றது; எனினும், இந்தியர்களுக்கிய நமக்கோ அதைப்பற்றி ஒன்றும் தெரியவில்லை. என் ராஜ்யத்தில் பெளத்தமத ஆராய்ச்சியை வளர்க்க நான் முயன்று வருகிறேன். யந்திரங்களின் பேரொலியும் வியாபார கோஷமுமே முழங்கும் பம்பாய் நகரத்திலுள்ள சர்வகலாசாலையார், உயர்தரக்கல்விப்பயிற்சிக்கூரலையும் அதன் மத்தியிலே எழுப்பமுயலும் பெருமுயற்சியில், தென்பாகத்துப் பெளத்த சமயநூல்களின் பாஷையாகிய பாஸிமொழிப் பயிற்சியையும், தங்கள் கலாசாலைப் போதலமுறையில் சேர்த்திருக்கின்றனர். குஜராத் திலும் தக்ஷிண இந்தியா முழுவதும் பெளத்தமத ஆராய்ச்சியில் நாளுக்குநாள் வளர்ந்து கொண்டுவரும் சிரத்தை கவனிக்கத்தக்கது. என் ராஜ்யத்தின் வடபாகத்திலிருக்கும் புராதன நகரமாகிய பாட்னாவிலுள்ள ஜைனசமயப் புஸ்தக சாலையில், மஹாயானபுத்தமதத்தை யொட்டிய அதிமுக்கியமான நூல்களிரண்டு, சமீபத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டு, 'கெய்ச்வார் கீழ்நாட்டு பிரகாச' வரிசையில் அச்சிட்டு வெளியிடத் தயாரிக்கப்பட்டு வருகின்றன. இந்த இந்துகலாசாலையானது நடாத்திவரும் இந்துமத நூலாராய்ச்சி சம்பூர்ணமாவதற்கு, ஜைனபெளத்தசமய

நூலாராய்ச்சியும் கலாசாலைப் பிரவர்த்திகளில் சேர்க்கப் படவேண்டிவது அவசியம். இம்மட்டோ? மனவிசாலத் தோடுமற்றெல்லாவிதப் பயிற்சிகளையுமே நோக்கி, அவ்வ வற்றின் ஆராய்ச்சிக்கு அநுகூலங்களைச் செய்யவேண்டும்.

நமது புரோகிதர்:—இந்நுமத போஷகத்தை இந்தக் கலாசாலை ஒருமுகிய நோக்கமாகக் கொண்டிருப்பதால், வருங்கால விருத்திக்கு அம்மதபோதகர் அநுகூலராயிருக்கும்படி, இஃது அவர்களைப் பயிற்றுவது முக்கியம். பத்தியும் கலாஞானமும் முதிர்ந்து தேர்ந்த புரோகிதர்கள் நமக்கு அகத்தியம் வேண்டும். தாங்கள் அத்தியயனஞ் செய்யும் வேதங்களின் அர்த்தத்தையும் சிறந்த கருத்துக் களையும் அறியாத மூடப்புரோகிதர்களால், நமக்கென்ன பயன், யாருக்குத்தான் என்ன பயன்? நம்முடைய ஆத்ம விருத்திக்கு வேண்டிய உதவிகளை நமக்குச் செய்தற்குரிய புரோகிதர்கள், யாதானும் ஒரு குறித்த சாதியில் தாம் பிறந்ததனால் மட்டுமே புனிதமான புரோகிதத் தொழி லிற் புகுந்தவராயின்றி, தாமாக மனமிசைந்து விரும்பி, அதன் கடமைகளைக் கைக்கொண்டவராயும்; வேதசாஸ்திரங்களையும் அவற்றின் பொருளையும் நன்குணர்ந்தவராயும்; நாமும் அவரும்வாமும் உலகவாழ்க்கையின் உண்மை நிலையையும் கஷ்டங்களையும் சுண்டுதெளிந்த லோகஞான முடையவராயும் இருக்கவேண்டும். எல்லா வினாக்களி லும் மூத்ததாகிய 'எது ஸத்யம்?' என்னும் வினாவுக்கு விடையைக் கண்டு பிடித்தற் பொருட்டு மற்றெல்லோரும் உலகெங்கும் செய்துவரும் முயற்சி வழிகளைத் தாமும் அறிந்து ஆதரிக்கும்படி, இதரசமய நூல்களை அவர்கள் கற்றறியவேண்டும். அன்றியும், அஞ்ஞானங்களை வெல்லுதற்கு வேண்டிய பொது விஷய ஞானமும் அவர்களுக்கு இன்றியமையாததாகும்.

கல்விப்பயிற்சி பயன்படுத்தற்குரிய அப்பியாசமுறை:—

உலகத்திலே உள்ள சர்வகலாசாலைகளை யெல்லாம், அதன் அதன் முக்கிய நோக்கத்தின்படி, தத்துவங்களை அறிந்து விருத்தி செய்யும் கலாசாலை இது; மாணவரின் ஒழுக்க சீலத்தை விருத்தி செய்யும் கலாசாலை இது; மாணவரின் குணம் ஒழுக்கம், இருதயம், ரஸஞானம், ஜீவஜோபாயத் தொழிலிற் சாமர்த்தியம் முதலிய யாவற்றையும் பண்புப்படுத்தி, அவர்களை ஸம்பூரணராக்கும் கலாசாலை இது; என்று பாசுபடுத்தல் பிரபலவழக்கு. நம்முடைய கலாசாலை இந்த நோக்கங்கள் எல்லாவற்றையுமே தழுவி, வித்யார்த்திகளின் ஆத்மலாபத்தை வற்புறுத்தி நாடுவதோடு நில்லாமல், தினசரி வாழ்க்கையில் அவர்களுக்கு உதவக்கூடிய விஷயங்களையும் நன்கு கவனித்துவருவது நன்றேயாம். லோகாசாரியர்களுள் மிகப் பெரிமீயார் ஒருவர், எது நல்லதோ எது உண்மையானதோ அதையே நமக்குப்பயன்படுவதாகவும் கருதும்படி போதித்திருக்கிறார். இனிப்பையும் வெளிச்சத்தையும் பேரவாவொடு தேடும் விழைவையே 'பயிற்சி' எனலாம். புரோகிதராசுக, உழுவராசுக, கவிவரணராசுக, சிற்பராசுக, சரித்திரக்காரராசுக, ரசாயனநிபுணராசுக, உண்மையுழைப்பும் இடைவிடாப் படிப்புமுள்ள ஒவ்வொருரிடத்திலும், அவ்விதப் பயிற்சியைக் காணலாம். இலக்கிய தத்துவ விஷயங்களோடு கூட யந்திரங்களையும் மின்சார சக்தியையும் தழுவின ஆராய்ச்சிகளுக்கும் இந்தக்கலாசாலை இடந்தருவதைப்பற்றியும்; பெளதிகசாஸ்திரங்களையும் கைத்தொழில்களையும் பற்றிய அறிவையும் அப்பியாசங்களையும் விருத்தி செய்வதில் நீங்கள் இடைவிடாது முயன்று வருவதையும் கண்டு, நான் மிக்க சந்தோஷமடைகிறேன். பூஸாரத்திலும், பூமியின் கீழுள்ள நம் நாட்டுச் சரங்கங்களிலும் அளவிற்ற திரவிய மூலங்கள் இருக்கின்றன. நம் நாட்டு நன்மைக்காகவும், பலகோடி

களான நம் நாட்டுப்பிரஜைகளின் சுக சௌகரிய அபிவிருத்திக்காகவும், அருமையான இச் செல்வவளங்களை யெல்லாம் பயன்படச்செய்ய, பௌதிகசாஸ்திர ஞானமும் தொழிற் பயிற்சியுமுள்ள மேதைகள் எத்தனைபேரிருந்தாலும் நமக்கு வேண்டும். உலகத்திலே பிறநாட்டார்கள் இவ்விஷயத்தில் நம்முடன் கடுமையான போட்டியில் நின்று போராடும் இந்த நாளிலே, இயற்கையில் நமக்கு அமைந்துள்ள செல்வங்களை யெல்லாம் அதிசீக்கிரத்தில் பயன்படுத்த முயலுவதே உத்தமமாகும்.

நாம் ஆண்மக்களாகுவோமாக:—நமது புராதனயான பிதிரார்ஜிதங்களில் கர்வங்கொண்டவராய், ஆண்மக்களைப் போல் நாம் உலகத்தில் விளங்கவேண்டும். 'சாதுக்கள்' என்னும் பட்டம் இந்துக்களுக்குப் பொருத்தமாயிருக்கும் காலம், இவ்வளவு நாளாக நீடித்தது போதுமே. 'உன்னை ஒரு கன்னத்தில் ஒருவன் அடித்தால் மறுகன்னத்தையும் அவனுக்குக் காட்டு' என்று பிறர் வாயால்மட்டும் கூறும் போதனையை, நாம் உண்மையாகவே இவ்வளவு காலம் அனுஷ்டித்து வந்தது போதாதோ? சுவபாவத்தில் சாதுவானவன் மீது அன்பும் இரக்கமும் உண்டாகலாம்; ஆனால் அவனைப் பிறர் ஒருபோதும் பய பக்தியுடன் கௌரவமாய் நடத்தமாட்டார்கள் என்பது திண்ணம். அரிஸ்தோட்டல் என்ற சிரேக்கத்தத்துவஞானி, அதிக சாத்வீகமும் அதிக தெளஷ்டிகமுடில்லாத மத்யமமான ஒழுக்கமே உத்தமமென்று போதித்தார். தன்னையக்கருத்தும் மூர்க்கமும் அகங்காரமும் மிகக் கெட்டகுணங்களே எனினும், அமிதமான மனக்கோழைமையும், ஸாத்வீகமும், நாகரிக சௌகரியங்களையும் உதவிகளையும் பயன்படுத்திக்கொள்ளாத மௌட்டியமும், அவைபோன்ற கெட்டகுணங்களே என்பதை நாம் அவரிடம் கற்றுக்

கொள்வோமாக. சந்திரகுப்தர், அசோகர், விக்ரமாதித்யர் முதலிய அரசர்கள் ஆண்ட பழையகாலத்து வாழ்ந்துவந்த நமது முன்னோர்கள் ஆண்மைத்தனத்துடன் விளங்கியது போலவே, நாமும் இன்று ஆண்மைத்தனத்துடன் விளங்குவோமாக. இதுவே நமது புராதன நாகரிகத்தில் நாம் பெருமை பாராட்டும் வழியாகும். கிர்த்திமாணவ லிங்கன் கூறியபடி, “ஒருவர்மீதும் துவேஷமின்றி, எல்லோரிடத்தும் கருணையுடன், நமது முன்னேற்றமே கருத்தாய் நாம் உழைப்போமாக.”

நல்லொழுக்கம்:—உலகமாகிய நாடக மேடையிலே அவரவர்க்கு ஏற்பட்ட வேஷத்துக்குத் தக்கபடி செவ்வனே நடக்கும் திறமையைப் புகட்டுவதே, எவ்விதக் கல்விப்பயிற்சியின் நோக்கமாகும்; எவர்க்கேனும் நடத்தற்குரிய வேஷம் இல்லாவிடின், அவர்கற்ற வித்தை யெல்லாம் வீணே. இந்தியா என்னும் அரங்கத்திலே இக்காலத்தில் நமது வாழிபர் ஆடுதற்குரிய வேஷங்கள், அவர் முன்னோர்க்குக் கிடைத்த வேஷங்களினும் மிகச்சிறந்தவையாம். இனிக் காலம் செல்லச் செல்ல, அற்பமான சீழ்த்தரமான நிலைமையைவிட்டு, வழிகாட்டி மேல்நாடாத்தும் உயர்பதவி அவர்க்குக் கிடைக்கும். இதை நினைத்துப்பார்க்கவே, அவர்கள் மனம் சிறிது கிளர்ந்து படபடப்பது சகஜமே; எனினும், மாறுதல்கள் நேரும் காலத்திலே, ஜனசமூக ராஜீயசதந்தரங்கள் கிடைக்கும் காலத்திலே, பேச்சிலும் நடத்தையிலும் அடக்கத்தைக் காட்டும் சுவபாவத்தை நம்முடைய வாழிபர்களிடத்தில் உண்டுபண்ணி விருத்திசெய்தல், நமது கலாசாலைகளின் கடனாகும். ஏனெனில், தற்காப்பும் அடக்கமும் கடமைப்பற்றும், எவ்வித உரிமைகளுக்கும் உண்மையான சுவாசீனத்துக்கும் இன்றியமையாதனவாம். இந்தமசத்தான

கலாசாலையின் அங்கத்தினர்களான நீங்கள், உங்களுடைய செல்வாக்கும் முயற்சிகளும் ஒருபொழுதும் ஒழுங்கினத் தைச்சாரலாகாது என்பதையும்; அனுபவசித்தியான கைங்கரியங்களே, கேவலம் வாக்குசாதுரியத்தினும் அநீகமாக, தேசபக்தியைக் காட்டும் சாக்ஷியமாகும் என்னும் உறுதியான உண்மையையும்; சுவாதீனம் என்பது, அவ்வாறு மனம்போன்ற தாறுமாறான ஒழுக்கமே என்றாகியுடன், அது, கடுமையான கொடுங்கோன்மையினும் கெட்டதே, என்பதையும் அறிந்திருப்பதை, உங்களுடைய பேச்சிலும் நடத்தையிலும் காட்டுவீர்களென்று நம்புகிறேன்.

கஷ்டமும் கவலையும் சேறித்தகாலம்:—நாம் வேண்டினும் வெறுப்பினும், பிறநாட்டார்க்குள் நிகழும் போராட்டங்களில் நாமும் கலந்தே தீரவேண்டியதாயிருக்கிறது. அலைகடலுக்கும் மலைக்கணவாய்களுக்கும் அப்பால் நடக்கும் பெருங்குழப்பங்களுக்கு நாம் தப்பிப்பிழைக்க வேண்டுமாயின், முழுவலியோடும் நாம் இடைவிடாது முயன்றுழைப்பது அவசியமாயிருக்கிறது. உலகத்திலே பெரிய மாறுபாடுகள் நிகழும் காலத்து என்பது மலையிலுக்கான உண்மையே. ஓர்உலகம் இறந்துபட்டதாயும், ஓர்உலகம் பிறக்கும் வலியின்றித் தத்தளித்துக் கொண்டிருப்பதாயுமுள்ள இருவேறு உலகங்களுக்கு இடையே திரிந்து நாம் உழல்கின்றோம். இப்படிப்பட்ட காலத்திலே, நாம் கையைக் சுட்டிக்கொண்டு செயல்பற்று ஒருபுறமாய் வாளா நிற்போமானால், நாம் முற்றிலும் நசித்துப்போவது திண்ணம். இதனால், வருங்காலத்து நாட்டாண்மைக் காரரான வாஸிபர்களே! காரியசித்தியையே நாடி முயன்றுவரும் உங்கள் தலைவர்களைப்பின்பற்றி, அவர்களுக்கு உங்களாலேன்ற மட்டும் உதவுமாறு, நான் உங்களை வேண்டுகிறேன்.

ஸ்திரீகளையும் சூத்திரரையும் நடத்துமுறை:—பெண்

களும் நமது கலாசாலையில் வந்து படிக்கத்தகுறியர் என் பது எனக்கு மிக்க ஸந்தோஷத்தைத் தருகின்றது. கோஷா வழக்கம் கண்டிப்பாய் அனுஷ்டிக்கப்படும் வட இந்தியாவிலே, சில ஸ்திரீகள் இங்கு வந்துபடிப்பது, விரைவில் நிகழும் மாறுபாட்டுக்கு ஓர் அறிகுறியாகும். பண்டைக்காலத்தில் விளங்கிய கௌரி, மைத்ரேயி என்ற நாரிமணிகளைப்பற்றிப் பெருமைபேசும் இந்துக்க ளும் நாட்டிலே இலக்கியப்பிற்சிக்கும் பொதுப்பயிற்சி அபிவிருத்திக்கும் பேருதவிசெய்த ஜனமத பௌத்தமத சந்நியாசினிகளை மெய்ச்சிப் புகழ்பவருமான நாமே, கீழ் மையான இக்காலத்திலே, இந்துமதத்தை ஆராயப்புகும் பெண்களைப் பாவிக்காகச் சபித்துக் கண்டித்தல், நம்பத் தகாததா யிருக்கின்றது. இதுவன்றி, நமது ஜனசமூகத் திலே, பெரும்பான்மையான சூத்திரரும் ஆதிசூத்திர ரும், நிர்ப்பந்தமான விதிவிலக்குக்களால் ஈனஸ்திதியை அடைந்து, தங்களைக் கைதூக்கி மேலெழுப்பும்படி நம்மை வேண்டுகின்றனர். பலகோடிகளான இந்த தூர்பாக்கியரை நாம் நடத்திவரும் விதத்தை, எவ்வித நியாயத்தாலும் சரி சொல்லமுடியாது. இந்த விஷயத்தில் இந்துமஹா சபையார் முயற்சியைக்கண்டு நான் மனமகழ்கின்றேன். புரா தமையான நமது இந்துமத வைதிக சாஸ்திரங்களையும் கிரியைகளையும் இங்கேவந்து கற்றுக்கொள்ள, நற்குண மும் நற்சிந்தையும் பொருந்திய எச்சாநியான் விரும்பி வந்தாலும் தடைசெய்யாதபடி, அறிவொளிவீசும் இக் காலாசாலையாரை நான் வேண்டிக்கொள்கிறேன்; உலகத் திலே உள்ள அறிஞர்கள் பிறர் உங்களை மதிக்கவேண்டு மாயின், நீங்கள் இங்ஙனம் செய்வதேதகும். இந்து மதப் பயிற்சியை அடைதற்குச் சாதியும் பாலும் தடையாகுதல் கூடாது.

பிறதேசப் பிரயாணம்:—பிற நாடுகளையும், சாநியா

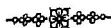
ரையும் நாகரிகப் பயிற்சிகளையும் நேரிற்சென்று கவனித்து நம்மவர் அறிதல் அதிகமுக்கியம்; சமுத்திரதரணம் கூடாதென்ற அபிப்பிராயம் நமக்குள் பிற்காலத்தில் ஏற்பட்டதே. நமது முன்னோரான இந்திய வணிகரும் பெளத்த மதபோதகர்களும் ஆசியா எங்கும் யாத்திரை செய்து நமது நாகரிகத்தைப் பரவச்செய்தனர். அவர்கள் புகழ்ச்செயல்களை நாம் பெருமை பாராட்டாதது மட்டுமோ, முற்றிலுமே மறந்துவிட்டோம். பிற்காலத்து ஐரோப்பிய பண்டிதர்களின் மூலமாகவே நாம் அவற்றை அறிநதுகொள்ள வேண்டியதாயிற்று. இடைக்காலத்தில் நேர்ந்த இந்த உபேகையுடும் தனிமையும் நமக்கு எவ்வளவோ நஷ்டத்தை விளைத்துவிட்டன. பிறநாட்டுவர்த்தமானம் நமக்கேன் என்றெண்ணும் நாம், கிணற்றுத் தவளைகளுக்குச் சமமே. வணிகசிரேஷ்டர்களான பிறநாட்டாருடன் அளவளாவிப் பழகுதல், நம்முடைய வளங்களைப் பெருக்குவதற்கும், ப்ரவர்த்தி எல்லையை விசாலிப்பதற்கும், நமது முயற்சிகளைக் கூர்மையாக்குவதற்கும் அத்தியாவசியமாகும். நாம் வெளியேறிச்சென்று நாம் இழந்துவிட்ட பழைய தீக்ஷண்யத்தை மீண்டும் பெறக்கடவோம். 'உலகப்பிரசித்தமான இந்தியர்கள் பலர், பிற நாடுகளுக்குச் செல்லாமலே, தாங்கள் புஸ்தகங்களில் வாசித்ததைக் கோண்டே, அதிக மேதையர்களாக விளங்கவில்லையா?' என்று சிலர் கேட்கலாம். அதுமெய்யே. எனினும், அப்படிப்பட்ட மேதாவிகள், பிறதேசங்களைச் சென்று பார்த்து, பிறநாட்டாரின் நாகரிக முறைகளையும் ஒழுக்க வழக்கங்களையும் நேரிற்காணுதலால் விளையும் புத்தி விசாலத்தையும் மனோபாவத்தையும் பெற்றிருப்பின், இப்பொழுதினும் எவ்வளவோ சிறப்பாக விளங்கி, நாட்டுக்கு நன்மை பயப்பர் என்பது உறுதி.

முடிவுரை:—இந்தியா எங்கும் தேடிப்பார்த்தாலும்,

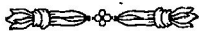
ஓர், இந்து சர்வகலாசாலைக்கு ஏற்ற இடம், இந்தக் காசியினும் சிறந்தது காணலாகுமோ? இங்கேயுள்ள மான்காவிஸ் தான், புத்தபிரான், முதன்முதல் பொருத்த தர்மத்தைப் போதித்தது; இவ்விடத்தி விருந்து தான் மகத்துவமான அந்த மதம் எங்கும் பரவிற்று. ஆகி சங்கராசாரியமகான் வந்து நமது மாயாஸாதத்தைச் சயமுழக்கத்துடன் போதித்ததும் இக்காசியில்தான். இந்தியாவிலே எல்லாப் பாகங்களி லிருந்தும், திபெத்து, சீனா, ஜபான், பர்மாஸிலேயான் முதலிய இடங்களிலிருந்தும், பாபன்மோசனத்தையும் மோக்சத்தையும் யாத் திரிகர் நாடிவரும் கேசத்திரமும் இக்காசியே. காசிரகரைச் சுற்றிலுமுள்ள பழம்பாழ்களினூடே திரியும் பிரயாணி, புராதன விஷயங்களை நினைப்பூட்டும் வஸ்துக்களையும் ஸ்தலங்களையும் அடிக்கடி காண்கின்றான். இங்குள்ள மரங்களும் கஸ்களும் ஓடைகளும் கூடப் பண்டைக்கால மகிமைகளை பற்றி அவனுடன் பேசி, அவன் அறிவையும் பக்தியையும் வளர்க்கின்றன. நமது ஆதிக்காலத்தி மகிமைகளை இந்தச் காசிரகரம் முழக்கி எதிரொலிக்கின்றது. எத்தனையோ நூற்றாண்டுகளைத் தப்பி, இந்நகரம் இன்னும் விளங்குகின்றது; இந்து மதமும் அதனுடன் விளங்குகின்றது. நிக்யமான இக் காசிரகரம் புதியதோர் ஞான ஊடுணியைப் பெற்று, அதனின்றும் இடையறாது சாரது பெருகும் ஞானம் நம்முடைய ஜனங்களை யெல்லாம் எக்காலமும் உற்சாகப்படுத்துமாறு நான் பிரார்த்திக்கிறேன். எல்லாம் வல்ல இறைவன் இந்த விச்வ வித்யாலயத்தைக் கடைக்கித்து, என்றும் இது கழைத்தோங்கி விளங்குமாறு அருள்புரிவாராக.

'உலகின் நற்காலம் மீண்டும் உதித்து,
உலகில் பொன் ஆண்டுகள் உமைக, வாழியே!'

ஸர் ஐஸாக் நியூட்டன்

Sir Isaac Newton

ஸ்ரீமான் B.A. பாஷ்யம் அய்யங்கார் B.A.,L.T., எழுதியது.

இங்கிலந்து நாட்டிலே லிங்கன் மாகாணத்திலே க்ராந்தம் என்றோர் நகரமுண்டு. அந்நகரத்திற்கு ஆறு மைல் தூரத்திலே கால்ஸ்டேர்வோர்த் என்னும் கிராமத்தை யடுத்துள்ளதான ஊல்ஸ்தார்ப் என்னும் இடத்திலே நியூட்டன் 1642ம் ஆண்டினில் கிரிஸ்ட்மஸ் தினத்திற் பிறந்தார். பிறக்கும முன்னரே தந்தையை இழந்த அச்சு, வெகுநாள் உலகில் உயிருடன் இராடுதன்றே தாய் எண்ணியிருந்தாள்; அது பிறந்தநாள்முதல் வியாதியால் பீடிக்கப்பட்டிருந்தது எனினும் தகுந்த ஓளவுதங்களை வைத்தியர்களைக்கொண்டு பிரயோகித்து வந்தமையால், குழந்தையின் நோய் முற்றிலும் தீர்ந்ததுமன்றி, அது தேகாரோக்கியத்துடன் வளர்ந்து வந்தது. அக்குழந்தைக்குத் தந்தையின் பெயரையே யிட்டு, ஐசாக் கென்று நாமஞ்சூட்டி, அருமையாய் வளர்த்து வந்தனர். நியூட்டனின் தந்தை மரிக்கும்போது அவருக்கு வயது முப்பத்தாறு. அவர் தமது மனைவியுடன் இல்லறத்திலிருந்தது சில மாதங்களேயாம்.

கணவரிறந்தபின் அம்பாது பார்னபஸ் ஸ்மித் என்னும் பாதிரியாரைப் புனர்விவாகஞ் செய்துகொண்டனர். அதனால் அவள் ஊல்ஸ்தார்ப்பை விட்டு நீங்கித் தன் கணவனுடன் நார்த்விதாம் என்னும் ஊரில் வசிக்கவேண்டியதாயிற்று. அதனால் அவள் தன் மைற்களைப் பாராமரித்து

வரும்படி தன் தாயாகிய அய்ஸ்கூ அம்மையாருக்குத் திட்டம் செய்து அவளை ஊல்ஸ்தார்ப்பில் நிறுத்தித் தன் கணவனில்லஞ் சேர்ந்துறைந்தனள். ந்யூட்டன் தாயாரைப் பற்றியும் தந்தையைப் பற்றியும் நமக்கு அதிகமாகத் தெரியாது. ஆயினும், அப்பெண்மணி, பெண்களிற் சிறந்தவளென்றும், குடித்தனப்பாங்கு அறிந்தவளென்றும் ஊகித்தற்குப் போதுமான ஆதாரங்கள் உள்ளன. அவள், மதிதுட்பமும், ஊக்கமும், அன்பும், இன்சொல்லும், பிறர் மெச்சும் நடத்தையும் உள்ளவள். ந்யூட்டனின் தந்தையார், பிதுரார்ஜிதமாயுள்ள சொற்ப நிலத்தைப் பயிரிட்டுவந்த வரும்படியைக் கொண்டு குடும்பகாலக்ஷேபஞ் செய்துவந்தார். அவர் மரித்து அவரது மனைவி மறுவிவாகஞ்செய்து கொண்டபின் அவளது தாயே அந்நிலத்தை மேற் பார்வையிட்டுக் கருஷி செய்துவந்தார்.

புனர் விவாகத்தால் தனக்குக் கிடைத்த நிலத்தையும் ந்யூட்டன் தாய் அக்குழந்தைக்கே உரிமையாக்கினிட்டாள். அதனால் ந்யூட்டனுக்குப் புதிய சொத்துஞ் சேர்ந்தது; மொத்த நிலத்திலிருந்தும் ஆண்டுதோறும் கிடைத்து வந்த எண்பது பவுன் மதிப்புள்ள வருமானத்தைக் குடும்பத்திற்குச் செலவிட்டுவந்தனர்.

சிறுவன் படிக்கும் பிராயத்தை அடைந்ததும், அவனைப் பாட்டியார் கிராயப் பள்ளிக்கூடங்களுக்குக் கனுப்பிக் கல்வி கற்பித்து வந்தாள். அங்கு இரண்டு வருஷங்கள் அங்கனம் பயின்றபின் ஐசாக்கைக் க்ராந்தமிலுள்ள க்ராமர்ஸ்கூலுக்கு அனுப்பிவைத்தனர். அதற்குத் தலைமை வகித்த மிஸ்டர் ஸ்டோக்ஸ் என்பவரிடம் ஐஸாக் மூன்று வருஷகாலம் கல்விபயன்று வந்தான். ஐஸாக் பள்ளிக்கூடத்திற் கற்பித்த பாடங்களைக் கற்பதில் தன் கவனத்தைச் செலுத்தாமல், சோம்பேறித்தனமாய்க் காலத்தைக்

கழித்தான். லத்தீன் மொழியையும் அம்மொழி யிலக்கண நூலையும் கற்பதில் அவனுக்குச் சிறிதும் நாட்டமிருந்த நிலை, தானே தன்வகுப்பில் கடைப்பையென்று நயூட்டன் சொல்வதுண்டு. அவன் மனம் காற்றாடிகள், நீர்சக்கரங்கள் வாடி வியந்திரங்கள் முதலியன செய்வதிலும், அத்தகைய விஷயங்களை ஊக்கத்தோடு கவனிப்பதிலும் செல்லுமேயன்றி, பாடசாலையில் தான் கற்கவேண்டிய நூல்களிற் சிறிதும் சென்றிலது. அவன் சிறுபிள்ளைகள் சம்பந்தப்பட்டிருந்த வினாயாட்டுகளில் சேர்ந்துகொண்டு, தன்காலத்தைக் கழித்துவந்தான். தான் செய்த காற்றாடியின் முனையில் காசித்தந்தால் விளக்கு களமைத்துப்பறக்கவிட்டு, அதைப் பிறர் வால் நகூத்திரமென்று மயங்கி அதிசயிக்கும்படி செய்துவிடுவான்.

ஒருக்கால் ஐஸாக்குக்கும் தன்னிலும் உயர்ந்த வகுப்பிற்படித்துவந்த வேறொரு சிறுவனுக்கும் ஏதோ விஷயமாக விவாதம் ஏற்பட்டது. அச்சிறுவன் ஐஸாக்கைக் காலாலுதைத்துவிட, ஐஸாக் வெகுண்டு அவனுடன் போருக்கெழுந்து, அவனை நையப் புடைத்து வீழ்த்தி விட்டான். கைவன்மையில் வெற்றி தனக்குக் கிடைத்த பின், ஐஸாக் படிப்பிலும் தன்னுடன் படித்து வந்தாயாவரையும் விஞ்சிவிட வேண்டுமென்று தீர்மானித்து, அதுமுதல் ஓயாமற் படித்து, வகுப்பில் முதல்வென்று, சக்கிரத்திலேயே பேரெடுத்துவிட்டான்.

இளைஞனுக்குப் பதினைந்து பிராயமானதும், அவனது தாய், புதல்வனின் படிப்பை அதோடு நிறுத்தி, அவனைப்பயிர் வேலையில் நிறுத்தத்தீர்மானித்தாள். ஊல்ஸ் தார்ப்பிலுள்ள மனையைப் புதுக்கையில்லமொன்று சமைத்து, அதில் அவள் தன் கணவனுடன் வந்து வசிக்கலானாள்.

(இன்னும் வரும்)

பாரிஸ்டர் பஞ்ச நதம்

நாடக பாத்திரங்கள்

பஞ்சநதம்:—ஒரு புதிய பாரிஸ்டர்.
 காந்திமதி:—அவர் மனைவி.
 உலகம்மாள்.—அவள் தாய்.
 சுடலை:—அவர்கள் வீட்டு வேலைக்காரன்
 முல்லர் துரைசானி:—அயல் வீட்டுக்காரி.

முதல் காட்சி

குடம்:—முல்லர் துரைசானியின் வீட்டு மாடம்—கீழே சித் திரப்பாய் விரித்து, லோபாக்களும் நாற்காலி மேஜைகளும் போடப்பட்டிருக்கின்றன--அலங்காரத் திரையிட்ட ஜன்னல் தளங்களில் பளிக்குப்பூந்தொட்டிகள் வைக்கப்பட்டிருக்கின்றன--சுவர்களில் படங்கள் தொங்குகின்றன.

காலம்:—கால ஓன்பது மணி.

அரங்கநிலை--முல்லர் துரைசானியும் காந்திமதியும் ஒரு லோபாவின் மீதிருந்து பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

முல்லர் துரைசானி:—அவர் உன் புருஷன், அதனால், நான் சொல்வதை மன்னித்துக்கொள்;—இருந்தாலும், காந்தி, என்ன டம்பம், என்ன பகட்டு! பட்லர் கொண்டு

வந்த கார்ட்டில், 'பி. நதம், பாரிஸ்டர்' என்றிருந்தது; வெளியே ஒருவர் தொப்பியுடன் நிற்பது தெரிந்தது; முதலில் எங்களவர் யாரோ ஐரோப்பியரென்றே நினைத்தேன்.

காந்திமதி:—அவர் தம்பெயரை அப்படிக் குறுக்கி விட்டார், அம்மா.

முல்லர்:—உள்ளே வந்த பின்பே உண்மை தெரிந்தது. அவர் இருந்தது மொத்தம் கால்மணி நேரம்தான்; அதற்குள், அவருடைய பஸ்பளப்பான கூரிய பூட்டையும், சாங்கியான டோனூ கைகெடியாரத்தையும் நான் பார்த்துப் பிரமிக்கும்படி, பத்துமுறை ஜாடையாய்க் காட்டிவிட்டார்! எங்களுடைய ஐரோப்பிய நாகரிகப் வழக்க ஒழுக்கங்களைத் தாம் கன்றாய் அறிந்திருப்பதையும் ருசுப்படுத்திவிட்டார்; தம்முடைய நாட்டு நாகரிக முறைகளையும் பழித்துவிட்டார். முதல்தடவை காணவந்த மையால், எங்கள் வழக்கப்படி அதிகம் தாமசியாததுமன்றி, நாலிந்துதடவை, அதற்குள், 'நேரமாய்விட்டது; நான் போய்வருகிறேன்; தங்களுக்கு அலுப்பா யிருக்கும்' என்றும் சொல்லிப் புறப்படலானார். என்ன பகட்டு! என்ன டம்பம்! என்ன போலி ஆசாரம்!

காந்தி:—இதெல்லாம், அம்மா, நாளாவட்டத்தில் மாறிவிடலாம்; இருந்தாலும் கெடுதியில்லை. ஆனால், அவருக்குள்ள வெறொரு கிறுக்குக்கு, நான் என்ன செய்வேன்? தாங்களே தக்க வழி சொல்லி, எனக்கு உதவ வேண்டும். என் தாயோ, கேரமமாயும் சலிப்பாயும் இருக்கிறார்கள். அவனால் என் காரியம் கைகூடாது; அவரை இன்னும் கோபமுட்டாமல் அவளைத் தடுப்பதே பெரிய சிரமமாயிருக்கிறது. நான் கன்னிமாடப்பள்ளிக் கூடத்தை விட்டது முதல், தாங்களே என்னைப் பயிற்றி,

மற்றொரு தாய்போல என்னிடம் பகஷ்மாய் நடந்து வந்திருக்கிறீர்கள். தாங்களே இப்பொழுதும் தஞ்சம்.

முல்லர்:—ஐயோ பாவம்! அழாதே, காந்தி; உன்கீ காக நான் மனம் வருந்துகிறேன். உன் தந்தையிருந்தால், உன் கண்ணீரைத் தடுக்க என்னவேண்டினும் செலவு செய்திருப்பர். அழாதே, போன வாரம், உன் புருஷர் வருமுன், அவர் வரவை எதிர்பார்த்து, எவ்வளவு ஆசையும் ஆவலும் குதூகலமுடிக இருந்தாய் நீ! வந்து சில நாளுக்குள் எப்படியாகிவிட்டாய்! அவர் உன் படுக்கையறைக்கு இதுவரை வரவேரில்லையா? என்ன விபரீதம் இது! என்ன நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறார் அவர்? உன்னிடம் என்ன குற்றத்தைக் கண்டுவிட்டார்?

காந்தி:—என்னையும் பிடிக்கவில்லை. பங்களி விட்டில் சதையுமே பிடிக்கவில்லை அவருக்கு; நான் என்னென்று சொல்லட்டும்? ‘சுத்த நாட்டுப்புறம்! கர்நாடகம்!’ என்று சும்மா பழிக்கிறார். தினம் இரண்டு மூன்று தரமேனும், ‘ஐரோப்பியர் ஹோட்டலுக்குப் போய்விடுகிறேன்’ என்று பயமுறுத்துகிறார். இன்றுகாலை, அவர், ஐயோ! நான் என்ன செய்வேன்? [அழுகிறான்.]

முல்லர்:—அழாதே, காந்தி; துக்கத்தை அடக்கிக் கொள். உன் தந்தை இறந்த உடனே இப்படி நேருவதும் கஷ்டம்தான். அவர் வரவை எவ்வளவு ஆசையுடன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டிருந்தாய்! இப்படியா முடிந்தது! இன்று காலை என்ன சொன்னார்?

காந்தி:—அவர்,—அவர்,—ஒரு வெள்ளைக் கர்ரப் பெண்ணைக் கலியாணம் செய்துகொள்ளப் போகிறாராம். ஐயோ! நான் என்ன செய்வேன்!

முல்லர்:—உன்னைப்போல் ஒரு பெண்டாட்டியை வைத்துவிட்டு, ஒரு வெள்ளைக் கர்ரச்சியையா கலியாணம்

செய்துகொள்ளப் போகிறார்? நல்லது! நல்லது! இந்தப் புருஷர்கள் புத்தியே புத்தி! உள்ளங்கை நெல்லிக்கனியை மதிப்பதில்லை; எட்டாப் பழத்திக்கு ஏங்குகிறது. நீ வீணுக்கு அழாதே. காந்தி; எந்த வெள்ளைக்காரப் பெண்ணும் இவருக்கு வாழ்க்கைப்பட மாட்டாள், மற்றொரு மனைவிருக்கும்பொழுது.

காந்தி:—இன்று காலை அவர் சொன்னதைப் பார்த்தால், யாராவது பணம் அனுப்பி இருந்தால், என் தகப்பனார் திடீரென்று சாகாதிருந்தால், அவர் ஒரு பெண்ணைக் கலியாணம் செய்துகொண்டே வந்திருப்பார் போல இருக்கிறது. இப்பொழுதும் கூட கையில் பணமில்லாமல் எங்கள் வீட்டில் எங்கள் கூட இருக்கிறாயென்றி, செலவுக்குப் பணமிருந்தால், ஒரு ஹோட்டலுக்கே றீபாய்விடுவார். என் தகப்பனாரின் பழைய கட்சிக்காரர் தன்னிடமும் வருவரென்று எண்ணியும், கையில் பணமில்லாமலும் தான் எங்களுடனிருக்கிறார். இந்தப் பட்டணத்திலே, வெள்ளைக்காரச்சிகள், கெட்டவர்கள், பலர் இருக்கிறார்களாம்: அவர்கள் வலையில் சிக்கிவிடுவார், கொஞ்சம் சம்பாதிக்கத் தொடங்கி விட்டால், என்னை எட்டிப்பார்க்கவேமாட்டார், என்று என் தாய் விசாரப்படுகிறார். அப்படியாகிவிட்டால், என் கதி யென்ன, அம்மா!

முல்லர்:—கதி, விதி, என்று ஆதற்குள் பயப்படாதே, காந்தி; வருமுன் தூர் அதிர்ஷ்டத்தை எதிர்கொண்டு வரவேற்காதே. எவ்வளவு தூள் ளிக்குதித்துப் பறக்கப் பார்த்தாலும், கையில் பணமில்லாத வரையில் உங்களைவிட்டுப் போகமாட்டா ரென்பது நிச்சயம். உனக்கும் உன் தாய்க்கும் நான் சொல்லும் புத்திமதி, முதலாவது, ஒரு செப்புக்காசுகூட அவர் கையில் கொடாதேயுங்கள்; அவரும் கெட்டுவிடுவார், உங்களையும் கெடுத்துவிடுவார். உன்

தந்தை இவர் திரும்பி வருமூன் திடீரென்று இறந்து போனது, ஒரு விஷயத்தில் நல்லதென்றே தோன்றுகிறது: பரம ஏழைப்பாய், அனாதையாய், தம்மிடம் ஒரு குமாஸ்தூ வேலையைத் தேடிவந்த இவருக்கு, தன் ஒரேமகனாயும் கட்டிக்கொடுத்து, பாரிஸ்டர் பரீட்சையில் தேறிவந்து தம்முடைய வக்கீல் வேலையில் அமரும்படி சீமைக்கு அனுப்பி, ஆயிரக்கணக்காகப் பணத்தையும் வாரி யிறை த்து, தம் சொந்தமகனைப் போலவே பாவித்து, இவர் வரவை ஆவலுடன் எதிர்பாராக்கிக் கொண்டிருந்தார்; இந்த மரீதிரியான ஒரு வீண் டம்பாச்சாரியாக இவர் வந்ததை அவர் கண்டால், அவர் மனம் இடிந்து போயிருக்கும். இதைக்காணாமுன் அவர் போய்விட்டது ஒருவாறு நல்லமே. ஏன், காந்தி, உனக்கென்னகுறை? இந்த ஊரிலே உன்னிலும் அழகான வெள்ளைக்காரப் பெண்கள் எத்தனை பேர் இருக்கிறார்கள்? உனக்கும் எங்கள் உடை உடுத்தி விட்டால், எலும்புச்சம்பழம்போன்ற உன் நிறத்துக்கு, வித்தியாசமே தெரியாதே. இடது கண்மட்டும் சிறிது மாறு கண்ணு யிராவிட்டால், உன்னை, பூரண அழகியென்றே சொல்லலாம். அல்லது, புடிப்புக்குக் குறையா? உன் அளவு படித்துத்தேர்ந்த ஐரோப்பியமாதர் இவ்வூரில் அபூர்வமே.

காந்தி:—அதை யெல்லாம் சொல்லி இப்பொழுது என்ன பலன், அம்மா? இன்று காலை அவர் சொன்னதேது; எந்தாய் சொன்னதையும் கேட்டதுமுதல் என்மனம் பதறுகின்றது; நான் என்னசெய்வேன்? அப்படி ஏதாவது அவர் செய்துவிட்டால், அந்த அவமானத்தையும் துக்கத்தையும் என்னால் பொறுக்கமுடியாது; என் பிராணன் போய்விடுவது நிச்சயம். ஏதாவது வழிசொல்லி, அதை நீங்கள் தான் விலக்கி உதவ வேண்டும்.

முல்லர்:—தனக்கு கிறிஸ்தவமதத்தில் பற்று இருப்பதாகவாவது, அல்லது உன்னை விட்டு விட்டு ஓர் ஐரோப்பிய டுபண்ணைக் கலியாணம் செய்துகொள்ள வேறு காரணங்களாவது சொன்னாரா? உன் அழகைக் காணாமற் போனாலும், உன் படிப்பும் பயிற்சியு மாவது அவருக்குத் தெரியுமா?

காந்தி:—நான் 'சத்தநாட்டுப்புறம்; கர்நாடகம்;' அவ்வளவுதான் அவருக்குத் தெரியும்; என்னை வெறுக்க அதுவே போதும். அவர் திரும்பிவந்த அன்றே, தன்னுடன் இருந்து மெஜைமேல் சாப்பிடச்சொன்னார்; எனக்குக் கூச்சமாயிருந்தது; அன்றியும், எங்கள் வழக்கங்களை விட்டுப் பிறர் வழக்கங்களைப் பின்பற்றுவது, எனக்குப் பிடியாதென்பது தங்களுக்குத் தெரியுமே. என்தாயே, எங்களுடனிருந்து அப்படிச் சாப்பிடமாட்டாள்; அவருக்குமுன் சாப்பிட நான் விரும்பவில்லை; இக்காரணங்களினால், நான் மறுத்து, என்னை மன்னிக்கும்படி வேண்டிக் கொண்டேன். உடனே கோபம் வந்து விட்டது அவர்க்கு; பிரமாதமாய் ஆர்ப்பாடம் செய்து கலகம் செய்தார். நானும் வெள்ளைக்காரச்சினைப் போல் உடையுடுத்து, கப்பலிற் சென்று அவரைச் சந்தித்திருந்தால், அவருக்கு ஒருவேளை திருப்தியா யிருந்திருக்கும்.

முல்லர்:—வெறும் டம்பாச்சாரி! போலி நாகரிகம்! வீண் டம்பமும் பகட்டுமே! மூளை யில்லாதவரில்லை; புத்தி சாலியே; ஆனால், கெட்ட சாவகாசத்தினு லுண்டான கோளாறே இது; இந்த மயக்கத்தைத் தீர்க்க நான் யுத்தி சொல்லுகிறேன். நான் சொல்லுகிறபடி நீ செய்தால், இதைத்திருத்திவிடலாம். நீ பயப்படாதே; வீணில் துக்கப்படாதே; நான் அவரைச் சரிப்படுத்தி விடுகிறேன் பார்.

[திரைவிடல்.]

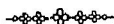
இரண்டாம் காட்சி

இடம்:—உலகம்மாள் வீட்டுக்கூடம். ஒரு தூங்கு மஞ்சமும், பெஞ்சியும், மேஜையும், இரண்டு நாற்காலிகளும் இருக்கின்றன.

காலம்:—மாலை மூன்று மணி.

அரங்கநிலை.—பாரிஸ்டர் பஞ்சநாதம், ஐரோப்பியர் ஆடையில் சிலமட்டும் உடுத்திக்கொண்டு, ஒரு நாற்காலியில் இருக்கிறார்; உலகம்மாளும் காந்திமதியும் தூண் அருகு நின்று, அவருடன் பேசிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்.

உலகம்மாள்:—அவுக யட்டும் இப்பம் உசிரோடிருந்தா, மருமக்கப்பிள்ளை சீரைப்பாத்து உசிரையே விட்டு விடுவாக. இவ்வளவு பாடுபட்டு, இத்தனை பணத்தையும் வாரி இறைச்சு, இப்படியாச்சுதே என்று ஏங்கி விடுவாக. பத்தா, நூறு, எத்தனை ஆயிரமென்று சொன்னாக, காந்தி?

பஞ்சநாதம்:—பணம் பாழே! அம்மா கொடுத்தவிட்டா ரோ? பாரிஸ்டர் பாஸ்பண்ணின மருமகன் குப்பை மோட்டிலே கிடந்து கிடைத்துவிடுமோ? உங்கள் பணத்தையெல்லாம் திருப்பிக் கொடுத்துவிடுகிறேன்; இந்த நாட்டுப்புறத்து, கர்நாடகத் தொல்லையையும் தொலைத்து விடுகிறேன்,

காந்திமதி:—அதையெல்லாம் ஏன் சொல்லவேண்டும், அம்மா? என் விதி இது; ஐயா என் நன்மைக்காகவே பாடுபட்டார்கள். சாக ஒரு மணிரேரத்துக்கு முன்புகூட,

‘உன்னைப்பற்றி நான் சுவலைப்படவில்லை, காந்தி; உன் புருஷர் சிக்கிரம் திரும்பிவந்துவிடுவார்; உன்னை அன்பும் ஆதரவுமாக வைத்துப்பேணுவார்’ என்று சொன்னார்கள்.

பஞ்சு:—[முணு முணுக்கிறான்] அன்பு, ஆதரவு, பேணுகிறது, இந்த நாட்டுப்புறத்து முண்டத்தை! [உரத்த குரலில்] பாய்!

[வேலைக்காரன் சுடலை பிரவேசிக்கிறான்.]

சுடலை:—எசமான்!

பஞ்சு:—அடே நாட்டுப்புறத்து மடையா! ‘பாய்’ என்று கூப்பிட்டால் ‘ஸார்’ என்று பதில் சொல் என்று, ஆபிரந்தம் உனக்குப் போதிக்க வில்லைபா? ‘எசமான்’ என்ன ‘எசமான்’? இங்கே யாராவது சோமயாகம் செய்கிறார்களா? நான் சொல்லச் சொல்ல இப்படியே செய்கிறாயே, ஏனடா, மட்டி?

சுடலை:—சின்ன எசமான்க வந்து இன்னும் ஒரு நாளில்லை; பெரிய எசமான் களிடத்திலே முப்பது வருசமாக ‘எசமான்’ ‘எசமான்’ என்று வளக்கம்.

பஞ்சு:—இன்னும், ‘சின்ன எசமான்; ‘பெரிய எசமான்’ என்று உளறுதேடா, கழுதை! நான்தான் இப்பொழுது துரை; சின்னது, பெரியது, நடுத்தரம் எல்லாம் நான்தான். தெரிந்ததா?

சுடலை:—தெரிஞ்சது, எசமான்!

பஞ்சு:—இன்னும் ‘எசமான்’ என்கிறாயே? [சுடலையைக் காவல் உடைக்கிறான்] இப்படிச் சொல்லி என்னைக் கோபமுடும்படி இந்த வீட்டிலே யாராவது உனக்குக் கற்பித் திருக்கிறார்களா, என்ன?

சுடலை:—நான் கௌவன், எசுபானே! உதைக்கிறது, திட்டுகிறது எல்லாம் நம்மாலே தாளாது! நான் வீட்டுக்குப் போறேன்; எம் மகன் மிட்டாய் கடைபிலே மாசம் முப்பது ரூபா சம்பாதிக்கிறான்; இங்கே பெரியம்மா, சின்னம்மா முகத்துக்காக இத்தனை நாளும் இருந்தேன். இதுக்கெல்லாம் நாம் ஆளில்லை,

காந்தி:—போ, சுடலை, வீட்டுக்குள்ளே போ.

பஞ்ச:—அவனை, என்ன, வேடிக்கைக்குக் கூப்பிட்டேனா, அல்லது தரிசனத்துக்கு அழைத்தேனா, அவன் பாழ்முஞ்சியை? போகச் சொல்கிறாயே, அவன் எனக்கு வேலை செய்யக் கூடாதே?

காந்தி:—நான் அப்படியொன்றும் எண்ணிப் போகச் சொல்லவில்லை; இன்னும் அவன் ஏதாவது சொல்ல, அதிக கோபம் வரலாகாதே என்றுதான் போகச் சொன்னேன். நான் சொல்வதை வேண்டுமென்று விபரீதமாகக் கொண்டால் எப்படி?

பஞ்ச:—அப்படியா? ஸந்தோஷம்; மெனிதாங்க்ஸ்! அடே முட்டாள்! இங்கே, வா, இங்கே: என் ரும் முலை யிலே வைத்திருந்தேனே, அந்த பூட்டி எங்கே?

சுடலை:—இன்னா இருக்குது, எசுமானே! [ஒரு தோற் பையைக் கொண்டுவருகிறான்.]

பஞ்ச:—ஹா! ஹா! ஹா! அது இல்லையடா, நாட்டுப் புறத்து முண்டமே! முழுமுடமே! பூட்டி! ஜோட்டு மரம்!

சுடலை:—நானும் இந்த வீட்டிலே முப்பது வருசகால மா இருக்கேன். அம்மாக்கமாரை வேணுமின்னாலும் கேட்டுப்பாருங்க; அந்த ரும்பிலே ஒருமரமும் கிடையா

துங்கி. தோட்டத்திலேதான் மரமெல்லாம. எங்கேயாவது விட்டுக்குள்ளே இரண்டு மரமிருக்குமா, எசமாங்களே?

பஞ்சு:—மரமில்லையடா, மடையா! ஜோட்டுக்குள்ளே வைக்கிற அச்சமரம். இந்தமாதிரியிருக்கும். [ஒரு ஜோட்டு அச்சமரத்தைக் காண்பிக்கிறான்.]

சுடலை:—அதுவா? அது என்னமோ சுத்தியல் போல இருந்தது. நேத்து ஒரு ஆணியடிச்சேன்; டபார் இன்னு பிளந்து போச்சு, சுடுதண்ணி அடுப்பிலே வச்சிட்டேன்.

பஞ்சு:—ஹா! ஹா! ஹா! அதைக் கேட்டாயா, காந்தி மதி? என் நாகரிகமுள்ள பெண்டாட்டி! நாட்டுப்புறத்து முண்டங்களிருக்கும் இப்படிப்பட்ட குச்சிலிலே மற்றெப்படி நடக்கும்?

உலக:—இந்த வீடு உடக்குக் குச்சிலாகவா காணுது; திருமலைநாயக்கர் பெண்சாதி சொன்னது போலிருக்கே. நீர் மட்டும் தேவலோகத்திலே, மகராசா அரட்டையிலே இருந்து வந்து குதிச்சிட்டிராக்கும். சோத்துக்கு வழியில்லாமே பத்துரூபா குடாத்தா வேலைக்குத் தாளம் போட்டது, அதுக்குள்ளே மறநதுபோச்சுது போலிருக்கு? உம்மைச் சொல்லக் குத்தமில்லை—

காந்தி:—அம்மா, கொஞ்சம் சும்பாஇரேன்; உன் காலில் விழுந்து கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொள்கிறேன்; கொஞ்சம், பேசாமலிரேன். என்விதி!

பஞ்சு:—சரி, சரி; இப்படியாகும் என்று எனக்குத் தெரியுமே. காந்திமதி, இதோ, தீர்மானபாய், ஒரே கடைசி வார்த்தையாகச் சொல்கிறேன், கேள்: இந்த வீட்டையும் உன் தாயையும் விட்டு, என்கூட வேறுகுடியிருக்க, உடை ஊண் எல்லாம் என் இஷ்டப்படி நடக்க

• உனக்குச் சம்மதமா இல்லையா? உன்யியா உனக்கு விட்டுப் போன சொத்து நம்செலவுக்குப் போதும்; உனக்கு இது சம்மதமா இல்லையா?

காந்தி:—நான் அம்மாளை விட்டுவிட்டு எப்படிவருவேன்? எல்லோரும் இந்த வீட்டிலேயே சேர்ந்து குடியிருந்தாலென்ன?

பஞ்ச:--இந்தக் கர்நாடகமெல்லாம் உதவாது; நான் சொன்னபடி செய்வதானால், இன்றே, இப்பொழுதே புறப்படு; இல்லாவிட்டால், என் இஷ்டப்படி, எந்த வெள்ளைக் காரப் பெண்ணையோ கவியாணம் செய்துகொண்டு, என் பாட்டுக்கு ஷோக்கா யிருப்பேன்.

காந்தி:—அப்படியும் என்விதியிருந்தால், நானென்ன செய்யலாம்? அதுபவிக்க வேண்டியதுதான். வெள்ளைக் காரப்பெண்ணுக்கு, வெகுதூரம் தேடிப்போக வேண்டாம்; அடுத்த பங்களா முல்லர் துரைசானியின் மகள் நேற்று இராத்திரிதான் பூனாவிருந்து வந்திருக்கிறார். நல்ல அழகி; ஆனால் உங்களை,—

பஞ்ச:—என்ன? என்ன சொன்னாய்? மிஸ்முல்லர் வந்திருக்கிறாளா? முல்லர் துரைசானிக்கு ஒருமகளுண்டு என்று எனக்குத் தெரியாதே.

காந்தி:—ஒரேமகன், என்வயது தானிருக்கும், நன்றாய்ப் படித்தவன். பூனா ஆசபத்திரியிலே வேலையாக இருந்தான். ஒரு கண்ணுக்கு ஏதோ விபத்து நேரிட்டதாம் ரஜா எடுத்துக் கொண்டு வந்திருக்கிறார்.

பஞ்ச:—ஆனால், நான்போய் அவளைப் பார்க்கவேண்டும். அடுத்த வீட்டிலிருந்துகொண்டு, பாராமல் இருக்கக் கூடாது. நீ என் கூடத் தனிக்குடித்தனம் செய்ய வரமாட்டாயே?

காந்தி:—ஏன், நாம் என்னோரும் ஒன்று யிருந்தால் நென்ன? இந்த வீட்டுக் கொன்ன?

பஞ்ச:—சரி, சரி, உன் இஷ்டம்போல் நீ இரு, என் இஷ்டம்போல் நான் இருக்கிறேன். செக்கடிக்கும் தம் பூருக்கும் ஒத்து வருமா? நாட்டுப்புறத்து முண்டங்க ளெங்கே நாகரிகம் எங்கே? சரி, போ, நான் உடுத்திக் கொள்ளப் போகிறேன். [உலகம்மாளும் காந்திமதியும் கூடலையும் போகிறார்கள்.]

(தனிமொழி) இவ்வளவு வயதாகியும் முல்வர் துரை சானி எவ்வளவோ ராங்கிபாயும் அழகாய் மிருக்கிறான். பின்பு அவள் மகள் எப்படி இருக்கமாட்டாள்? இந்த நாட்டுப்புறத்து முண்டங்களுக்கும் நமக்கும் சரிப்படாது. பூட்டியை எடுத்து ஆணியடித்தானே! ஹா! ஹா! ஹா! கையில் பணமில்லையே? என் பெண்டாட்டி அழகுக்குக் குறைவில்லை; சுமாரா யிருக்கிறான். ஆனால் பழம் கர்நாடகம்; திருந்தவே திருந்தாது; நாய்வாந்தான்; நாகரிகத்துக்கும் அவளுக்கும் ஒரு தகவலுமில்லை. முல்வர்துரைசானி ட்ராயிங்ஸ்டைம் பார்த்தால், அவள் பணக்காரி போல் தோன்றிற்று. அவள் ஒரேமகள் படித்தவளாயும் அழகி யாய் மிருந்தால்,—ஒருவேளை நான் கிறிஸ்து வேதத்தில் சேர்ந்தால்தான் முடியுமென்று சொல்வார்கள்; அதற் கொன்ன? பிரமாத மொன்றுமில்லை, நான் பாரியில் தைத்த ஸூட்டைப் போட்டுக்கொள்கிறேன்; ஒரு பூச்செண்டும் வாங்கிக்கொள்ளவேண்டும்.

[திரைவிடல்.]

(இன்னும் வரும்)

இவள் இப்பூவுலகத்தாள் தானே என்று ஐயப்பட்டு, அவள் இமைகொட்டுவதாலும், நிலத்தின்மீது நிற்பதாலும், அவள் கூந்தலில் வண்டுமொய்ப்பதாலும். அவளது உடல் நிழல்விடுவதாலும் வியர்ப்பதாலும், அவளது முகத்தில் தோன்றும் வேறுபாடுகளாலும் தெனிகிறான். பின்பு அவன் அவளை நெருங்கித் தனது குறிப்பைத் தெரிவிக்க அவள் அதை லக்ஷியஞ் செய்யாமலிருப்பது கண்டு மனமுருகி வருந்துகிறான்.

இதுபோலவே ஒரு தலைவியும் தலைவன்மீது அன்புற்று அவனால் ஏறிட்டுப் பார்க்கப் படாமற் போயினும் அவனையே நினைந்து, அகங்கரைந்து உருகி, அழுது புலம்பி, கனவிலும் நனவிலும் கண்டு கொடப் பெறாமல் வருந்திக்காலங்கழிப்பதுமுண்டு.

பெருந்திணை

இது தலைவன் தலைவியர்க்குள் நிகழும் ஒவ்வாக்காமத்தைக் குறிக்கும். தலைவியை ஒருவன் அடைப்பெறாமல் மடன்மா ஏற நினைப்பதும், வரைபாய்ந்து உயிர் துறக்க நினைப்பதும் இதில் அடங்கும். இவ்விதம் இவனது நிலையைக்கண்டயாவரும் அரசனுடைய அனுமதிபெற்று, தலைவியை அலங்கரித்துக் கொடுப்பர். யாதாயினு மொருகாரணத்தினால் தலைவன் தலைவியைத் தள்ளி வைத்துவிட்டால், அவள் இல்லிவிருந்து வருந்துவதும், புலம்புவதும் பின்னர்க் கூடுவதும், பிறரால் கூட்டப்படுவதும் இதன் பார்படும். புறம். 143-147 இல் பேசுதல் துறக்கப்பட்ட கண்ணகியைக் கூட்டமுயலும் புலவரின் பாட்டுக்கள் காணப்படுகின்றன.

பகை, பொருள், காரணமாகப் பிரிவுநேர்ந்து தலைவன் தலைவியர் படும்படியும், அவர் ஆற்றியிருத்தலும், பின் கூடுதலும் இப்பகுதியிலடங்கும்.

தமிழர் மறநிகழ்ச்சிகள்

பண்டைக்காலத்துத் தென்னாட்டாண்ட முடியுடைவேந்தர் மூவருள்ளும் குறுநிலத்தலைவருள்ளும் எழுந்த போரினை விரித்துரைக்கும் புறப்பாட்டுக்களை ஆராய்வோமாயின் அக்காலத்தவரது மறவொழுக்கமும், போர் வன்மையும், வீரமும், அவரிழைத்த அருஞ்செயல்களும் ஒருவாறு புலனாகும். அதுபற்றியே, தொல்காப்பியப் பொருளதிகாரத்துப் புறத்திணையியலுக்கு உரையிட்ட நல்லாசிரியரும் தம் முரைக்குப் புறநானூற்றிலிருந்தே சிறப்பாக உதாரணங்காட்டிச் செல்வர். பண்டைய வழக்கங்களைத் தெள்ளிதின் விளக்கும் ஆற்றல் பற்றியே பலகவிகள் அக்காலத்துச் சிறப்புற்றுப் பெரிதும் போற்றப்பட்டு வந்தனர். அப்பாக்களுட் சில போர்முனைசென்று வீரச்செயல் புரிந்து சிறப்புற்று மன்னராற் சன்மானிக்கப் பெற்ற 'மறவர்தம் மாண்பினையெடுத்துக் கூறுவன ; சில முடியுடை மன்னர் பலர் சேனைத்தலைமை வகித்துப் போர்க்களங் குறுகி வீரர் குழாத்திற் புகுந்து தமக்குச் சார்பாகப் பொருத வீரர் பலர் மடியவும் ஊக்கங்குன்றாது போரிடைநின்று மாற்றாரை யெதிர்த்துச் சமர்புரிந்து உயிர் துறத்தலை விளக்குவன ; சில, மறவர் பகைமைபற்றி எழுந்த ஆவேசத்தாலிழைத்த கொடுமைகளையும், கள்ளுண்டு வெறிகொண்டு ஆடும் கூத்தினையும் விரிப்பன ; சில, வீரத்தாய்மார் பலர் தமது மைந்தர் போர்வல்லீராரெனப் புகழ்பெற்று விளங்குதலையே குறியாகக் கொண்டு தம் கணவரும் சுற்றத்தாரும் மடியத் தம் அருங்காதல் விளங்கச் சககமனத்தால் தம் கணவரைக் கூடியும், கைம்மை நோன்பியற்றியும் கற்புக்கரசிகளாய் விளங்கியதைக் கூறுவன ; சில, அக்காலத்துக்கே சிறப்பாயுரித்தான போர் முறைகளையும் வழக்கங்களையும் தெரிவிப்பன. இங்ஙனம், அக்காலத்தவர் போர்முயற்சியும், அவர் பகைவர் மேற் சேறல் வகையும்,

அவர் களத்தே புரிந்த மறச்செய்கைகளும், போர்முடிந்த பின் மாற்றூர்புலத்தைக் கைப்பற்றிக் குடிசட்டுச் செங்கோன்மையளிக்கும் அளித்திறனும், புத்தத்தில் மடிந்தோரை அவரவர் பதவிக்குத்தக அடக்கஞ்செய்து கலநாட்டிச் சாமகிரியைகளைச் செய்தலும் பிறவும் புறநானூற்றுச் செய்யுட்களினின்றும் வெளியாவனவாம்.

இருபெரு வேந்தர்க்குட் பகைமை முதிர்ந்து போர் மூண்டமையறிந்த வேற்றரசரும், தத்தந்தானைகளிற் சேர்ந்துழைக்கும் மறவரைத் துணைக்கொண்டு, போர்க்களங்குறுகித் தமது நேசக்கட்சியாருடன் கலந்து அவருக்குச் சார்பாய்வின்று போர்புரிவர். பகைவ ராயுதத்திற்குப் புறங்கொடாத வெற்றியினைபுடைய வீரரைக்கட்டிக் கொண்டு பூசற்களரியிற்சென்று அரசன் தனக்குத் துணைபுரிந்துதவிய வீரர் மடிந்து வீழ்ந்தபின்னும் தானொருவனையாகிப் பொருவாரை எதிர்வினக்கி, வீரரை வெட்டிச் சாய்த்துப் புகழுடன் களத்தே வீழ்ந்து உயிர் துறந்து, பொன்னகர் ஏறிச்சிறப்படைதலிலேயே கருதவுடையவனாயிருப்பான். அமார்க்களத்தில் மறவர் பேராவேசங்கொண்டு பகைவர் மீது பாய்ந்து தம் வாளுக்கவர்களை இரையாக்கிச் சிறிதும் இரக்கமின்றிக் கொடுமைகள் பலவிழைப்பார். போர்க்களம் முழுவதும் பிணக்களமாகமாறி, காளிக்கும் கூளிக்கும் கழுதூக்கும் நரிக்கும் புலிக்கும் உறைவிடமாகும். மறவர் போரிற்பட்ட புண்ணோடும் தரது தலைவேறுகவும் கை, கால், உடல் முதலியவை வேறுகவும் நாலா பக்கங்களிலும் சிதறிக்கிடக்கும்படி வீழ்ந்து போர்புரிந்து வீரர் களத்தே மடிவர். அபபுண்ணினின்றும் குருதி வெள்ளம் ஆறாய்ப்பெருகும். பகைவர்க்குப் புறங்கொடுத்து ஓடி உயிர் வாழ்வதிலும் இறத்தலே சால்புடைத்தென மதித்து, தம் முயிர் உடலை விட்டுப் பிரியும்வரை போர்முனை விட்டகலாது தின்று, ஊக்கத்துடன் போர் புரிந்து புகழடைந்த

மன்னரும் வீரரும் எண்ணிறந்தவர். தமது அரசன் போர்க்களத்தே மடிந்ததைக் காணவாற்றாது தம்முயிரைத் தாமே மாய்த்துக்கொண்டு அம்மன்னரடன் மடிந்தவர் பல வீரர். பகைவரைவென்று கைப்பற்றிய நாட்டினைப் புனலுக்குந் தீய்க்கும் வாளுக்கும் உரித்தாக்கிப் புரங்கனையழித்துப் பாழ்படுத்தினவது அக்காலத்து மறவரது கொடுமையை விளக்குவதாம். (புறம்-16) நெடுஞ்செழியனென்னும் பாண்டிய நாட்டு வேந்தன் தனது இளமைப்பருவத்திலேயே இருபெரு வேந்தரையும் கீம்பெரு வேளிரையும் வென்று, தம்பகைவரது புரங்களைப் பாழாக்கினானென்பதை,

இமிழ்கடல் வளைஇய வீண்டகன் கிடக்கைத்
 தமிழ்தலை மயங்கிய கலையாலங் காணத்து
 மனனுயிர்ப் பன்மையுங் கூற்றத் தொருமையு
 றிண்டுனாடு தூக்கிய வென்வேற் செழிய
 வீரும்புலி வேட்டுவன் பொறியறிந்து மாட்டிய
 பெருங்கல் லடாரும் போன்மென வீரும்பி
 முயங்கினே னல்லனோ யானே மயங்கிக்
 குன்றத் திறுத்த குரீஇயினம் போல
 வம்புசென் றிறுத்த வரும்புண் யானைத்
 தூம்புடைத் தடக்கை வாயொடு துமிந்து
 நாஞ்சி லொப்ப நிலமிசைப் புரள
 வெறிந்துகளம் படுத்த வேந்துவாள் வலத்த
 ரெந்தையொடு கிடந்தோரீம் புன்றலைப் புதல்வ
 ரின்ன விறலு முளகொ னமக்கென
 முகிற்பெண்டிற் கசுந்தழ நாணிக்
 கூற்றுக் கண்ணோடிய வெருவரு பறந்தலை
 யெழுவர். நல்வலங் கடந்தோய் நின்
 கழுஉ விளங் காரங் கவைஇய மார்பே (புறம்-19)

என அவனது வீரத்தைப் புகழ்ந்து குடபுஷியனார் பாடியதும்,

வெளிநி னேன் காழ்ப் பணைநிலை முனைஇக்
 களிறுபடிந் துண்டெனக் கலங்கிய துறையுங்
 கார்நறுங் கடம்பின் பாசிலைத் தெரியத்
 சூர்நவை முருகன் சுற்றத் தன்னதின்
 கூரநல் லம்பிற் கொடுகிற் கூளியர்
 கொள்வது கொண்டு கொள்வா மிச்சில்
 கொள்பத மொழிய விசிய புலனும்
 வடிநவில் நவியம் பாய்தலி னூர்தொழங்
 கடி மரந் துளங்கிய காவு நெடுநகர்
 வினைபுனை நல்லில் வெவ்வெரி யினைப்பக்
 கையெரி யுரறிய மருங்கு நோக்கி
 நண்ணூர் நாண நாடொழந் தலைச்சென்
 றின்னு மின்னபல செய்குவன் யாவருந்
 துன்னல் போகிய துணிவி னேனென
 ஞால நெளிய வீண்டிய வியன்படை
 யாலங் கானத் தமர்கடந் தட்ட
 கால முன்பதிந் கண்டெனன் வருவ
 லுமருப் பெழிற்கலை புவிப்பாற் பட்டெனச்
 சிறிமறி தழீஇய தெறிநடை மடப்பிணை
 பூளை நீடிய வெருவரு பறந்தலை
 வேளை வெண்பூக் கறிக்கு
 மாளி லத்த மாகிய காடே. (புறம்-23)

எனக் கல்லாடனார் பாடியதும

காலென்னக் கடிதூராலுய்
 நடுகெட வெரிபரப்பி
 யாலங்கானத் தஞ்சுவரவிறுத்
 தரசுபட வமருழக்கி
 முரசுகொண்டு களம்வேட்ட
 வடுகிறலுயர் புகழ்வேந்தே (மதுரைக்காஞ்சி-

என்னும் பகுதியும் வலியுறுத்தும். இந்நெடுஞ்செழியனது மறப்புக்கழை நல்லிசைப புலவராகிய கல்லாடனார் முதலியோர் எடுத்துப்பாடிய புறப்பாட்டுக்கள் பலவாம் (புறம்-24, 25, 26, 76, 77, 78, 79, 371, 372). தனது வலிக்கு அஞ்சாது மாறுபட்டுச் சினம் பெருகி வெம்மொழிபகன்ற அரயரைப் போரில் வெல்லத் தீர்மானித்துத் தன்கருத்தை நெடுஞ்செழியன் வஞ்சினமொழியாக வெளியிட்டிருத்தலை,

நருதக் கனரே நாடுமீக் கூறுந
ரினைய னிவனென வுனையக் கூறிப்
படுமணி யிரட்டும் பாவடிப் பணைத்தா
நெடுநல் பாணையுந் தேரு மாவும்
படையமை மறவரு முடையம் யாரென்
றுறுதுப் பஞ்சா துடல்சினஞ் செருக்கிச்
சிறுசொற் சொல்லிய சினங்கெழு வேந்தரை
யருஞ்சமஞ் சிதையத் தாக்கி முரசுபொ
டொருங்ககப் படேள னாயிற் பொருந்திய
வென்னிழல் வாழ்நர் சென்னிழற் காணாது
கொடியனெம் மிறையெனக் கண்ணீர் பரப்பிக்
குடிபழி தூற்றுங் கோலே னாகுக
மாங்குடி மருதன் றலைவனாக
வுலகமொடு நிலைஇய பனர்புகழ் சிறப்பிற்
புலவர் பாடாது வரைகவென் னிலவரை
புரப்போர் புன்கண் கூர
விரப்போர்க் கிபா னினமையா னுறவே (புறம்-72)

என்னும் பாட்டிற் காண்க.

தாளை கொண்டு களஞ்சென்று பொருது வெல்லு முன்
னமே மாற்றார் புரங்கனையும் ஊர்கனையும் தமது தோழர்க்
கும் பாணர்க்கும் வழங்குவதாக வாக்களித்தலும் (203),
தாம் போரில் கீழ்ந்து புறங்காட்டி யோடினால் தமக்கு

இன்னின்ன துன்பங்கள் விளைகடுவன வஞ்சின மொழி
புகல்வதும். அக்காலத்து மன்னர்க் கியல்பென்பதை மேற்
காட்டிய பாட்டாலும் பிற செய்யுட்களாலும் (புறம்
71, 72 73) அறிகிறோம். பாண்டவவீரர் வனவாசஞ்
செல்லு முன் செய்துகொண்ட சபதமொழிகளும் பின்
னால் குருக்கூத்தர் யுத்தத்திற் சண்டையிட்டுவென்று தம்
மொழியைக் காத்தமையையும் ஈண்டு ஒப்பிட்டு நோக்கு
தல் மிகையன்றாம். பொருது நின்ற இருவேந்தருள் ஒரு
வர் மற்றவரது வலிகண்டஞ்சிப் புறங்காட்டிக் களத்தை
விட்டு நீங்குவாராயின், அன்னாரைத்துன்புறுத்தாது அவ
ர்க்குத் தண்ணளிகாட்டி அவரை ஆதரிப்பது அக்காலத்
தேகார் வழக்கென்பதனை,

வருகதில் வல்லே வருகதில் வல்லென
"வேந்துவிடு விழுத்து தாங்காங் கிசைப்ப
நூலரி மாலை சூடிக் காலிற்
றமியன் வந்த மூதி லாள்
னருஞ்சமந் தாங்கி முன்னின் நெறிந்த
வொருகை யிரும்பிணத் தெயிறு மிறையாகத்
திரிந்த வாய்வா டிருத்தாத்

தனக்கிரிந் தானைப் பெயர்புற நகுமே (புறம்-284).
பகைவர் வலியிழந்து பணிந்தபின்னும் போர்வெறியடங்
காது எதிர்த்து உயிரைவாட்டுதலும், களத்தே படைக்
கலந்தாங்கி எதிர்த்தோரை யன்றி தத்தம் ஊகத்தே
நிலைத்துவாழும் சூடிகளை மாற்றரசர் வாட்டிவதைப்பதும்
கொடுமையென்பதை புணர்ந்து, தமிழ் மன்னர் தர்மபுத்
தங்கள் புரிவதில் கிரமமான வழிகளையே அனுசரித்து
வந்தனரென்பது தெளிவாகிறது. எவ்வளவு கொடுமை
யான போர்கள் நாட்டில் நிகழினும் மக்கள் தத்தர் தொ
ழிவிற் சிறிதும் ஊக்கங் குன்றாது கவனத்தைச் செலுத்தி
சமாதானத்தோடும் வாழ்ந்து வந்தமையே அக்காலத்தவ

ரது நாகரிகச் சிறப்பினையும் ஓசங்கோன்மையையும் இனிது விளக்குவதாகும். அரசர் தமது அம்புகளை ஆவின் ழாட்டும் அந்தணர் மாட்டும் மகளிர் மாட்டும் நோயினர் மாட்டும் புதல்வர்ப்பெறாதார் மாட்டும் தொடுப்பதில்லை என்பதனை,

ஆவு மானியற் பார்ப்பன மாங்கனும் ;
பெண்டிரும் பிணியுடை யீரும் பேணித்
தென்புல வாழ்நர்க் கருங்கட னிறுக்கும்
பொன்போற் புதல்வர்ப் பெறா அ தீரு
மெம்மம்பு கடிவிடுது நும்மரண் சேர்மினென
வறத்தாறு நுவலும் பூட்கை மறத்தீற்
கொல்களிற்று மீமிசைக் கொடி விசம்பு நிழற்று
மெங்கோ வாழிய குடும்பி ' (புறம்-9)

என்னும் புறச்செய்யுட் பகுதியினின்றும் அறியலாம். பகைமன்னன் வெற்றி பெற்றதறிந்தபின்னும் போர் புரிதலை நிறுத்தாமலே மலைந்து தம்முயிரை வேலுக்கும் வாளுக்கும் அம்புக்கும் இரையாக்கிக் கடும்போர் புரிந்தமையால் தான் அக்காலத்து நிகழ்ந்த பலபுத்தங்களில் பெருத்த உயிர்ச்சேதமும் கொடுமையும் விளைந்தன வென்று கொள்ளவேண்டும். போரிவிறந்தோர்க்குச் சுவர்க்கடுமளிதிற் கூடுமென்றெண்ணிக் தம் உயிரைத் துரும்பென மதித்துப் போர்க்களத்தில் மடிந்த வீரர்களின் மாண்பை அளவிட்டுக் கூறமுடியாதது. போர் மலைந்த இரு கிறத்தார் பக்கத்தும் அணிவகுத்து நின்ற படைவீரர் வயது, பலம், பயிற்சி முதலிய வேறுபாட்டால் தமக்கேற்ற எதிரிகளைத்தாமே தேர்ந்தெடுத்து அவர்களுடன் போர்புரிவர். அச்சமயத்தில் தன் எதிரியை விழ்த்துவதற்குச்செய்யும் போர்முயற்சியிலன்றி வேறெதிலும் அவ்வீரர் மனம்செல்வதில்லை. தம்மாசனுக்காகப் போர் புரியும் வீரர் அவன் வேறு தாம் வேறு என்னு மெண்ணமிழந்து

பத்துப்பாட்டு வசனம்

1. திருமுருகாற்றுப்படை

முன்னுரை

ஒருவன் ஒரு கொடையாளியின் பால் தான் பெற்ற பெருஞ் செல்வத்தை எதிர்வந்த வறியோர்க்கு அறிவுறுத்தி அவரும் அங்கே சென்று தான் பெற்றவையெல்லாம் பெறுமாறு வழிப்படுத்திக் கூறுவது ஆற்றுப்படையெனப்படும். ஆறு—வழி; படை—படுத்தல். இங்கு ஆற்றுப்படுத்தியது வீடுபேறுநிமித்த மென்றுணரிக; பெருஞ் செல்வத்தினைப் பெறுதற்கன்று. ஆதலின் முருகாற்றுப்படை யென்பது முருகன்பால் வீடுபெறுதற்குச் சமைந்தானோர் இரவலனை வீடுபெற்றனொருவன் முருகனிடத்தே ஆற்றுப்படுத்தியதென்ப பொருள்படும். திரு என்பது அத்தொடர் முன்னர்ச் சேர்க்கப்பட்டுள்ளது, மங்கல மொழியாதலின். இப்பாட்டைப் பாடியவர் மதுரைக் கணகநாயனார் மகனார் நங்கூரனார் என்ற புலவர்.

இப்பாட்டின் கருத்து

இதில் முருகக்கடவுளுடைய திருப்பதிகளுட் சிறந்த திருப்பாங்குன்றம், திருச்சேலைவாய், திருவாவின்குடி, திருவேரகம், குன்றுதோருடல், பழமுதிர்ச்சேலை என்னும் ஆறு படைவீட்டிலும் அவர் எழுந்தருளி யிருத்தல் பாராட்டிக் கூறப்பட்டுள்ளது.

உரைநடை

1. திருப்பரங்குன்றம்

இந்திரனது மகள் தெய்வயானையார் அறக்கற்பினை யும் வாள்முதலினைப் முண்டயவள். இவளது கணவன் முருகன். சிவான்மாக்கள் உவப்பக் கடலிடத்தே வீழ்ந்து மகாமேருவை வலமாகத் திரிதருந் பலர்புகழ் ஞாயிற்றின் தோற்றம்போல முருகனும் விளங்கு கின்றான். எவ்வாறெனில் ஞாயிறு இருளைக் கெடுக்குமாறு போலத் தன்னை முனத்தால் நோக்குவாறு மாயையை அவன் எளிதில் கெடுத்து விடுகிறான். உதயஞாயிற்றை நோக்குவாருக்குக் கடலின் பக்கமாயும் ஞாயிற்றின் செம்மையும் தோன்றுவது போல, அவனைக் கட்டிலனால் நோக்குவார்க்கு மயிலின் பக்கமாயும் அவனது திருமேனிச் செம்மையும் தோன்ற நிற்கும். அவனது திருவடிகளைச் சேர்ந்தவர்களிடம் தீவினையும் அறியாமையும் உடைந்துபோகும். அவனது கைகள் பனைவரை அழிக்கவல்லன; இடியைக்காட்டிலும் பெருமைவாய்ந்தன. அவனது மார்பில் தண்ணிய தார்கள் புரளும். கடலிலே நீரை முகந்துகொண்ட சூன்மேகம், ஞாயிறும் திங்களும் இருளை நீக்கும் ஆகாயத்தே துளிகளை முற்படச் சிதறிக் கார் காலத்து முதற்பெயலைச் சொரிந்த தண்ணிய நறிய காட்டிடத்து இருள்படத் தழைத்தபரிய அடியினைபுடைய வெண்கட்டம்பினது தேருருள்போலும் பூவாற் செய்யப்பட்டதாகும் அவனது தார். அவனுடைய திருமுடியில் சுடர் பூங்காந்தளின் பெரிய குளிர்ந்த கண்ணி விளங்கா நிற்கும். மரமேறும் மந்திகளும் மரங்களின் ஈட்டத்தால் ஏறியறியாத மரங்கள் நெருங்கின பக்கமலையிடத்து மலர்ந்த மலர்களால் அக்கண்ணி ஆக்கப்பட்டது. முருகன் விரும்புதலால் அம்மலர்களைச் சுரும்பினம்

மொய்க்காது. பெரிய முங்கில்கள் வளரும் அச்சேணுயர் வெற்பின்கணுள்ள சோலையிலே சூராமகளிர் பலரும் கூடி, சீர்திகழ் மலையிடமொல்லாம் ஆரவாரிக்கப் பாடியாடுவர். இம்மகளிர் கிண்கிணி சூழ்ந்த ஒளிய சிவந்த சிறிய அடியினையும், திரண்டகாவினையும், வளைந்து துடங்கிய இடையினையு முடையவர். அவரது தோள்கள் பருத்து முங்கிலைப்போன்றிருக்கும். அவரது பூந்துகில் இந்திர கோபத்தைப்போல இயல்பாகச் சிவந்திருக்கும். பல மணிகள் கோத்த எழுவடமாகிய மேகலையை அவர் அரையில் அணிந்திருப்பார். இயற்கையாகவே அவர் மிகுந்த வனப்பினைப் பெற்றவர். அவ்வித வனப்பைச் செயற்கையால் தோன்றச் செய்வது கடினம். அவரணிந்த பூண்கள் சாம்பூநத மென்ற பொன்னு நிருமிக்கப்பட்டவை. அவரது நிறம் குற்றமற்றுச் சேய்நிலத்தைக் கடந்து விளங்கும் தன்மையது. இம்மகளிரின் ஆயத்தார் கடையொத்த நெய்ப்பிணையுடைய இவரது மயிரிலே செங்கால் வெட்சியின் சிறிய பூக்களைத் தெரிந்து விடுபூவாகத் தூவி, அதற்கு நடுவே பைந்தாள் குவணியின் தூய இதழ்களைக் கிள்ளியிட்டு முடிப்பார்; சீதேவி என்னும் தலைக்கோலத்தையும், வலம்புரிவடிவாகச் செய்த தலைக்கோலத்தையும் வைத்தற்குரிய இடத்தே வைப்பார்; திருகமிட்ட மணநாறும் அவரது அழகிய நெற்றியின்கண்ணே, சுறாவினை அங்காந்த வாயாகப் பண்ணினை தலைக்கோலத்தைத் தங்கப்பண்ணுயர்; வேண்டுவன கூட்டி முற்றமுடிந்த குற்றமற்ற அவரது கொண்டையிலே பெரிய குளிர்ந்த செண்பகப் பூவைச் செருகுவர்; கரிய புற விதழினையும் மேலே தூய்நீனையுமுடைய பூக்களைத் தாங்கும் மருகின் ஒள்ளிய பூங்கொத்துக்களை அதன்மேலே இட்டுவைப்பார்; நீர்க்கீழ்நின்ற சிவந்த அரும்புகளைப் பச்சென்ற

அரும்புகளின் மேலே வைத்துக் கட்டிய மாலையை அதன் மேலே வளைய வைப்பர். அவரது வளவிய காதிலே பொருந்தும்படி இட்டு நிறைத்த பிண்டியின் ஒள்ளிய தளிர் அவரது துண்பூண் மார்பிடத்தே அசையா நிற்கும். திண்ணிய வைரத்தையுடைய நறுஞ்சந்தனக் குழம்பை, அவர் மணநாலும் மருதம்பூவை அப்பினாலொப்பத், தமது மார்பில் அப்பியிருப்பர். அக்குழம்பின் ஈரம் புலர்வ தற்கு முன்னே கிரிமலர் வேங்கையின் துண் தாத்தையும் அதன் மேலே அப்புவர். விளவினது சிறிய தளிரைக் கிள்ளி அழகுவர ஒருவர் மேலொருவர் தெறித்து விளையாடுவர். அத்தளிர் தப்பாமல் பட்டபோது வஞ்சியரது எதிர்தின்று அடுகின்ற வெற்றியையுடைய கோழி எழுதிய முருகன் கொடி நெடுங்காலம் வாழ்வதாக என்று வாழ்த்துவர்.

சூரபன்மா என்போன் மக்கள் வடிவும் விலங்கின் வடிவுமாகிய இருபேர் உருவின் ஒரு பேர் யாக்கையை உடையவன். ஒரு காலத்தில் அவன் முருகனுக்குத் தோற்று ஓடி, நிலஞ் சூழ்ந்த சூளிர் கடல் நிலை குலையும்படி அதனுள்ளே புகுந்து ஒளித்துக்கொண்டனன். முருகன் தன் ஆராகிய வேறுபட்ட கூற்றாலே கண்டோர் அஞ்சும்படி, மண்டிச் சென்று சுடரிலை நெடு வேலாலே அவனைக் கொன்றனன். பின்னும் அவனை யொழிந்த அவுணரது நல் வெற்றி இல்லையாகும்படி கீழ்நோக்கின பூங்கொத்துக் களையுடைய மாமரத்தை வெட்டினான். அவனை அட்டகாத்திலே காய்ந்த மயிரினையும், திரை யொவ்வாத பல்லினையும், பெரிய வாயினையும், கோபத்தாற் சுழலும் விழியையுடைய பாங் கண்ணினையும், கொடும் பார்வையினையும், பிதுங்கிய கண்ணையுடைய கூகையும் கடும் பரம்பும் தொங்குகையினாலே பெரிய மார்பினை யலைக்கும் காக்கினை

யும், சுருச்சரையை யுடைய உடலினையும், கண்டார் நடுங்
கும் நடையினையு முடைய பார்த்தோர் அஞ்சும் பேய்மக
ளிர், உதிர மனைந்த கூருகிரினையுடைய தம் விரலாலே இறந்
தோர் கண்களைத் தோண்டியுண்டனர்; மிக்க முடைநாலும்
அவரது தலைகளைத் தம் ஒண்டொடித் தடக்கையின்
வந்தினர்; நிணந்தின்ற தம் வாயால் அவுணர்க்கு அச்சந்
தோன்ற வஞ்சியரது எதிர் நின்று முருகன் அவர்களைக்
கொன்ற வெற்றிக் களத்தைப்பாடினர்; தமது தோளை
யசைத்துத் துணங்கைக் கூத்தாடினர்.

இத்தகைய குற்றமற்ற வெற்றியினையும், ஒருவராலும்
அளந்தறிய வொண்ணாத நல்ல புகழினையு முடைய முரு
கனது திருவடியே வீடாக்கருதி, பல பிறப்புக்களிலும்
நீ செய்த நல்வினைப்பயனால் அவனையடையும் உள்ளத்தோ
டே செல்லும் செலவை நீ விரும்பினையாயின், உனது நல்
வினையாலே வீடு பெறுவார்க்கு உரியனவாகக் கூறிய நற்கு
ணங்கள் பலவும் சேரும்; நீ கருதிய வீடு பேற்றையும் தப்
பாமல் இன்னே பெறுவை. அது பெறுதற்கு அவன் யாண்
டுறையு மென்னில், கூறுவேன் கேட்பாயாக : அவன் தீருப்
பரங்குன்றிலே நெஞ்சமர்ந் திருத்தலு முரியன். இத்தி
ருப்பதி மதுரைக்கு மேற்கேயுள்ளது. போராவென்று
விரும்பிக் கட்புன நெடுங்கொடி இம்மதுரை வாயிலில்
வானுறச் சென்று துவளா நிற்கும். அதனருகே ஊலால்
வரிந்து புனையப்பட்ட பந்தும் பாவையும் தூக்கப்பட்ட
டிருக்கும். பொருவா ரில்லாமையால் இவ்வாசலில் போர்த்
தொழில் அரிதாகிவிட்டது. இந்நகரின் குற்றந்தீர்த
அங்காடித் தெருவில் திருமகள் வீற்றிருப்பாள். மாடந்
கள் மிக்க ஏனைத் தெருக்களும் அந்நகரிலுண்டு. இப்பந்
குன்றிலுள்ள அஞ்சிறை வண்டின் அழகிய திரள்கள்
கருஞ் சேற்றினையுடைய அகன்ற வயலிலே முறுக்கு நெ

கிழந்து தாதும் அல்லியுந்தோன்ற மலர்ந்த முள்தாள்
தாமரையிலே இராப்போது துஞ்சும்; வைகறையில் தேன்
நதும் நெய்தற் பூவை யூதும். ஞாயிறு தோன்றிய காலத்
தே கண் போல் மலரும் காமர்மருவிய சனைப்பூக்களிலே
சென்று ஒலிக்கும்.

அதுவன்றி,

II. திருச்சீரலைவாய்

நன்மை யோங்கிய நன்மக்கள் புகழும் நாமனூரலை
வாய் என்னுந் திருப்பதியிலே எழுந்தருளுதலும் முரு
கனது நிலைபெற்ற குணமாகும். அவன் இவ்விடத்தில்
தனது களிற்றின் மேலேறி அடியார்க்கு அருள் செய
வருவான். கூரிய தோட்டி வெட்டின வடு வழந்திய
புகையுடைய அக்களிற்றின் மத்தகத்தே பொன்னரி
மாலைபும் பட்டமும் கிடந்தசையும். களிற்றுந்து வரு
கையில் அதன் பக்கத்தில் தாழ்ந்து கிடக்கும் மணிகள்
மாறிமாறி யொலிக்கும். அக்களிற்றின் நடையோ காற்
றெழுந்தாலொத்த கடிய விசையோடு கூடியது. அதன்
வளி கூற்றுவனதை யொத்தது; பிறரால் தடுத்தற்
கீரியது.

இவன் களிற்றின் மேலேறி வரும்போது அவனது
முடி நீந்தாகிய வேறுபட்ட வடிவியுடையதாய் விளங்
கும். முடிக்குச்செய்யும் தொழிலெல்லாம் இதனிடம்
முற்றுப் பெற்றிருக்கும். அகிற் காணப்படும் அழகிய
மணிகள் பல நிறங்களுடன் மின்னலைப் போன்று விளங்கி
முடிக்குப் பொலிவைத் தரும். தொழிற்கூறமைந்த அவ
னது பொற்குழைகள் வானுலாவும் மதியைச் சூழ்ந்து
விளங்கும். மீன்களைப்போல ஒளியை வீசி அசைந்துவரும்.
வருத்தமின்றி விரதங் காத்துத் தவத் தொழிலை முடிப்
பாரது மனத்திலே, முருகன் அறு முகங்களும் பன்னிரு

கைகளுங் கூடிய தன் வடிவுடன் தோன்றுவான்.

(1) அம்முகங்களிலே ஒரு முகம் மாயிருள் சூலம் குற்றமின்றி விளங்கப் பல சீணங்களையும் தோற்றுவிக்கும். இத்தொழிற்குப் பொருந்த ஒரு கை எக்காலமும் ஆகாயத்தே இயங்கும் முறைமையினைபுடைய தெய்வ இருடிகளுக்குப் பாதுகாவலாக எடுத்திருக்கும். ஒரு கை சூரியற்றின் வெம்மையைப் பல்லுயிரும் பொறுத்தலாற்று வென்று கருதிக் தமதருளினை சுடரொடுதிரிந்து அவ் வெம்மையைப் பொறுக்கின்ற முனிவரைப் பாதுகாக்க மருங்கிலே கிடக்கும். (2) ஒரு முகம் தன் மேல் அன்பு வைத்தவர்கள் துதிக்க, அதற்குப் பொருந்தி, அவர்க்கு இனிதாக நடந்து, அவர்மேற் சென்ற காதலாலே மகிழ்ந்து, அவர்க்கு வேண்டும் வரம் கொடுக்கும். இதற்கேற்ப ஒரு கை தோட்டியைச் செலுத்தாநிற்கும்; மற்றொரு கை செந்நிற ஆடை தங்கும் ஆடையின் மேலே கிடக்கும். (3) ஒருமுகம் வேத நெறி வழுவாத அந்தணர் செய்யும் வேள்விகளுக்கு அசுரரால் தீங்கு வாராதபடி நினையா நிற்கும். இதற்கேற்ப இரண்டு கைகள் கரிய பரிசையும் வேலையும் வலமாகச் சுழற்றும். (4) ஒரு முகம் சுண்டு வழங்காத வேதங்களிலும் நூல்களிலு முள்ள பொருள் களை ஆராய்ந்து இருடிகள் வருறும்படி உணர்த்தித் திங்கள் போலத் திசையெல்லாம் விளக்குவிக்கும். இதற்கேற்ப ஒரு கை முனிவர்க்குத் தத்துவங்களைக் கூறி, உரையிறந்த பொருளை உணர்த்துங்காலத்து, இறைவன் மார்போடே விளங்காநிற்கும். ஒரு கை மர்ப்பில் தாழ்ந்துள்ள மாலையோடே சேர்ந்து அழகை விளைவிக்கும். (5) ஒருமுகம் தேவரையும் அசுரரையும் ஒப்பக் கருதாது தேவரைக் காத்து அசுரர் முதலியோரைக் கொல்ல வேண்டுமென்று கறுவுதல்-கொண்ட தன் திரு வுள்ளத்திற் கேற்பக்களை

வேள்வியை வேட்கும். இதற்கனுசூணமாக ஒரு கைகொட்டியோடு மேலே சுழன்று களவேள்விக்கு முத்திரை கொடுக்கும். கீழே வீழ்ந்த மற்றைக் கை ஒசையினிதாய் ஒலிக்கும் மணியை மாறி மாறி யொலிக்கச் செய்யும். (6) உலகில் இவ்வாழ்க்கை நிகழும் பொருட்டு ஒரு முகம் குறமகள் மடமகளாகிய வள்ளியோடு மகிழ்ச்சியைப் பொருந்தும். இதற்கேற்ப ஒரு கை நீல நிற மேகத்தாலே பூமியில் மிக்க மழையைப் பெய்விக்கும். ஒரு கை தெய்வ மகளிர்க்கு மணமாலையைச் சூட்டும். இவ்வாறு இறைவனது பன்னிரண்டு கைகளும், அவனது அறு முகங்களுக்கேற்பத்தொழில் புரிந்துவரும்போது, இறைவனது மார்பிலே பொன்னூரம் தாழ்ந்து ஒளிரும். அம்மார்பிற் கிடக்கும் மூன்று செவ்விரிகளும் தோளளவும் வந்து விழும். அசுரர் முதலியோரை அழிக்குங்காலத்து இறைவன் தன் பன்னிரு கையிலும் சுடரினையுடைய படைக்கல மேந்தித் தன் தோள் வலியால் பெரும் புகழ் பெறுவான். இறைவன் அவ்வாறு யானைமேல் எழுந்தருளி ஆகாயமே வழியாக விரைந்து வரும்போது, வானில் துந்திமி ஒலிக்கும்; திண்ணிய வயிரத்தையுடைய கொம்புகள் மிகுதியாக இசைக்கும்; வெண் சங்குகள் முழங்கும்; முரசு இடிபோன்று அதிரும்; பல பீலிகளையுடைய மஞ்ஞை அவனது வெல்லுங் கொடியிலே யிருந்து ஒலியாநிற்கும். அதுவன்றி, முருகன்,

III. திருவாலினன்குடி

அருட் கற்பினையுடைய தெய்வயானையாருடன் திருவாலினன்குடி யென்னும் ஊரிலே அழகுதோன்றச் சில நாள் இருந்தலு முடியின். அசுரரை அழித்துத் தேவரைக் காத்தற்காகவே தேவர்கள் இந்நிரன் மகள் தெய்வயானை